CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

"One God and Father of all, who is above all, and through all, and in you all."
Eph. 4:6

JUNE 22th, 1962 - No. 551 - 10 PAGES • P.O. BOX 312, STATION B., HAMILTON, ONT.

17th year of publication
Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment of postage in cash. Postage paid at Hamilton.

Zout

Verleden week hebben wij een van onze studenten moeten begraven. Dat was een aangrijpend iets. Een jongeman van 25 jaar, die volgend jaar klaar zou zijn voor predikant. Een ziekte, die nog geen drie maanden duurde, maakte een einde aan dit leven. Hij was veelbelovend, met een bescheiden en vriendelijk karakter. Je zou zeggen: hij was geknipt voor predikant. En dan plotseling is er het einde. Dan komen er vragen op. Dan sta je met z'n allen om het graf en niemand weet precies hoe dit raadsel op te lossen.

Het was indrukwekkend te zien, dat hij door zes van zijn medestudenten naar de groeve werd gedragen. Was het dit gezicht, dat ons aan het denken zette? Die zes, zij moeten — evenals wij allen — nog verder. Maar de ene, van wie wij zeiden dat hij nog beginnen moest, is hier klaar.

Op zo'n moment, als je afscheid nemen moet en als de droefheid voelbaar is, dan lijkt wel of alles om je heen onbelangrijk wordt. Waar maken wij ons eigenlijk druk om? Eens moeten wij allen dezelfde gang gaan. Heeft het dan eigenlijk veel zin om je in te spannen, om plannen te maken, om idealen te hebben?

Ja, zegt God, het heeft veel zin. Vreemd, dat op zulke momenten een overbekende uitspraak plotseling meer diepte voor je krijgen kan. Wij weten allen zo goed dat Jezus gezegd heeft "Gij zijt het zout der aarde". Hij zei niet, je moet proberen zout te zijn, neen, Hij heeft het erg kort gemaakt: Je bént het. En dat heeft Hij gezegd tot de zeer kleine groep mensen, die in Hem geloofden. "Gij zijt het zout der **aarde.**"

Als we dit eens rustig op ons laten inwerken, dan heeft deze uitspraak toch wel een verstrekkende betekenis. Zout is een vreemde stof. Het weert bederf en het veroorzaakt schrijnende pijn als het in een wond of op een schrale huid komt. Het geeft smaak aan voedsel en het verduurzaamt voedsel tegelijkertijd. Nu, zegt de Heiland, wat zout is voor het voedsel zijn de gelovigen voor de wereld. Dit betekent dan zoveel, dat de gelovigen bederfwerend voor de wereld zijn. Dat de Kerk schrijnende pijn veroorzaken kan als ze in aanraking komt met de wonden van de wereld. Dat alleen het geloof het leven mooi maakt en dat het leven door het geloof in de Heiland gepreserveerd wordt.

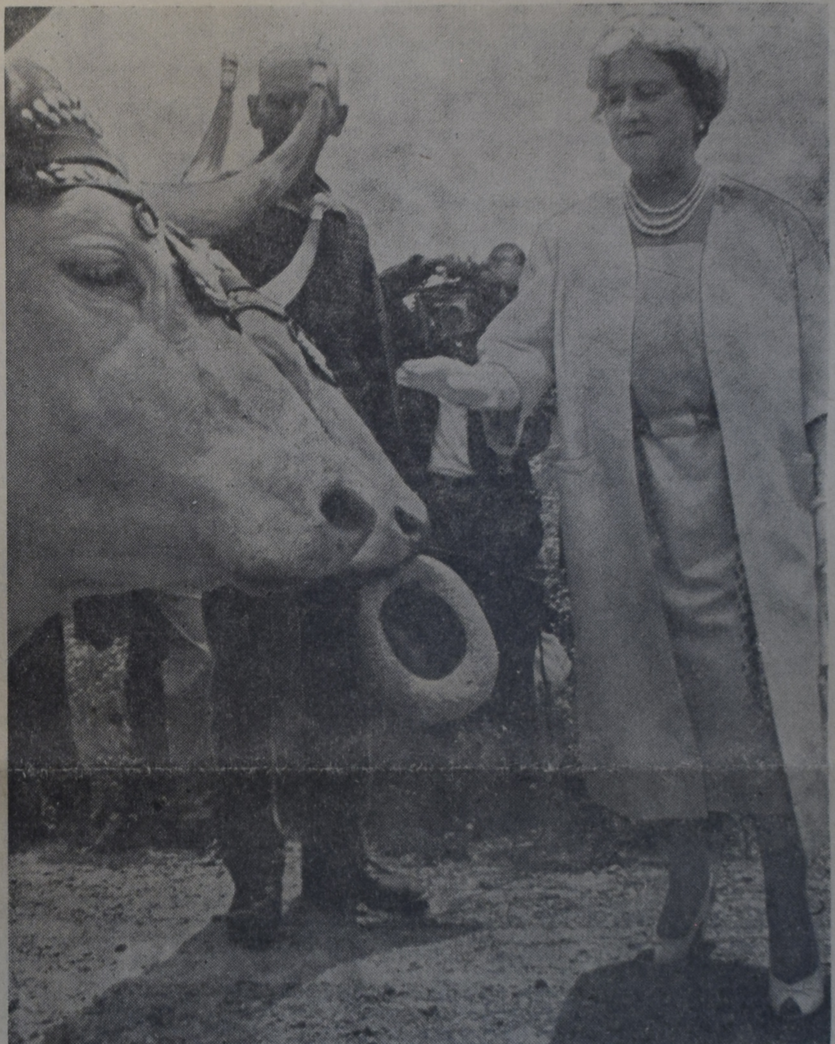
Als dit allemaal waar is, dan is het antwoord niet moeilijk op de vraag of het nog wel zin heeft om te leven.

Het moge voor ons een mysterie zijn, waarom de een vroeg wordt bevorderd tot heerlijkheid en de ander laat, wij zijn niet in het duister of onzekere gelaten omtrent de reden van ons bestaan in de wereld. God is nog bezig met die wereld en Hij heeft ons bestemd als het zout voor die wereld. Als de wereld aan zichzelf was overgelaten, zou het heel spoedig gedaan zijn, zo goed als voedsel spoedig ontbindt als er geen zout in zit. Maar de wereld blijft nog bestaan, omdat de gelovigen over de gehele wereld verspreid zijn. Of om het in andere woorden te zeggen: God betoont Zijn genade aan de wereld daarin, dat Hij de gelovigen in de wereld doet leven. Hier is iemand aan het bidden, daar wordt het Woord verkondigd. Ergens wordt de christelijke barmhartigheid betoond en op een andere plaats wordt christelijke wetenschap beoefend. Daar dankt een vader dat hij zijn dagelijks werk mag zien als dienst aan God en ergens in een kerk houden gelovige ouders hun kind ten doop. Ergens tracht een zendeling de taal van de inlanders onder de knie te krijgen en op een andere plaats weigert iemand Zondagsarbeid te verrichten. In allerlei schakeringen en over de gehele aardbol strooit God dat zout maar rond.

Defaitisme, een vragen naar het waarom en de zin van ons bestaan is wat de Heiland noemt het smakeloos worden van het zout. Smakeloos zout heeft geen reden van bestaan meer; dat wordt vertreden.

Het gaat hier niet over kleine, ondergeschikte dingen. God is bezig met de mensheid en in het betonen van Zijn genade aan die mensheid maakt Hij gebruik van de gelovigen. Ten diepste is dat de enige reden van ons bestaan. Dr. Abraham Kuyper moet eens gezegd hebben, dat de Kerk de reconstructie is van het gehele gevallen menselijk geslacht. Als wij ons daarvan bewust worden, dan leven wij misschien toch wel ver beneden onze stand. Hoe vreemd, hoe aanmatigend het ook moge klinken, maar dan is ons bestaan, of moeten wij zeggen ons voort-bestaan van wereldwijde betekenis. Natuurlijk, dit neemt de droefheid van een sterfgeval, zoals wij dit verleden week meemaakten, niet weg. Maar het doet ons toch wel zien, dat wij tenslotte alleen leven om God. Het is **Zijn** plan met de wereld. Het is Zijn plan met het leven, waarin Hij ons gebruikt tot haar behoud.

D. F.

Koningin-Moeder Elizabeth, die op het ogenblik een bezoek brengt aan Canada, heeft o.m. het bekende Upper-Canada Village bezocht. H.K.H. schijnt wat terughoudend te zijn tegenover dit span ossen die zij in het dorp tegenkwam.

HET PLAN ROBARTS

door Wm. R. RANG.

Wanneer onze kinderen in September voor het eerst naar de Highschool gaan, zullen zij een geheel vernieuwde school bezoeken. Wij moeten die nieuwigheid niet in de gebouwen zoeken — en soms vragen wij ons af wat er ooit nog vernieuwd kan worden aan de luxueuze gebouwen die wij hier scholen noemen.

Het nieuwe is gelegen in het onderwijs plan. Het valt niet te ontkennen dat, en wij spreken nu van Ontario, de laatste tien jaren of zo een zekere graad van teleurstelling hebben opgewekt bij de voormannen van het middelbaar onderwijs. Op de een of andere wijze voldeed het bestaande leerplan niet aan de verwachtingen eraan gegeven. Enerzijds was er het probleem van het moeilijklerende kind, dat geen kans kreeg op een half voldoende opleiding alleen al omdat die opleiding niet bestond. In de tweede plaats was er het probleem van het begaafde kind dat op de highschool niet voldoende stimulans vond om geïnteresseerd te worden in verdere studie en daarom maar van school ging. De principal van de Strathroy highschool verzekerde ons dat slechts een derde gedeelte van het aantal leerlingen dat de negende klas bezocht had ooit de elfde klas zou beginnen. De statistieken wijzen uit dat in het gunstigste geval ongeveer 40% van het aantal dat de negende klas binnenkwam er in slaagde om de twaalfde klas te doorlopen en dat ongeveer 3% van alle kinderen een instituut van Hoger Onderwijs beëindigt. Herinneren wij ons dan het feit dat veel begaafde kinderen 'onderweg' ophouden, dan zien wij het beeld nog meer verward worden omdat dan blijkt dat er niet voldoende voorzien kan worden in 's lands behoefte aan talentvolle leiders.

Hon. John P. Robarts

Premier Robarts, zoals bekend tevens minister van onderwijs voor de provincie Ontario, heeft een plan ontwikkeld dat tevens zijn naam draagt. En het is dat plan dat per September aanstaande in werking treedt.

Globaal bezien is de inhoud ervan verre van revolutionair. Wie enigszins op de hoogte is van de samenstelling van het onderwijs in Nederland, herkent in het plan Robarts veel waaraan wij al jaren gewend waren. Het meest duidelijke verschil ligt hierin, dat lyceum, H.B.S., Mulo, Handelsschool en ambachtsschool in het plan Robarts binnen een en hetzelfde gebouw liggen besloten.

Er zijn in het plan drie hoofdgroepen. Allereerst is er de groep Arts & Science; ten tweede is er de groep Business and Commerce, en ten derde is er de groep Engineering, Technology, and Trades. Elk van deze drie groepen bestaat uit twee opleidingen, een van vijf en een van vier jaar, terwijl aan de derde groep twee kleinere afdelingen verbonden zijn waarover straks nog meer gezegd wordt.

De vijfjarige cursussen zijn bestemd voor hen, die eventueel naar de universiteiten zullen gaan. De nieuwe vijfjarige cursus wordt aanzienlijk moeilijker dan de bestaande, ook al omdat universiteiten geklaagd hebben over de kwaliteit van de eerstejaars studenten die vers van de highschools kwamen. Maar men verwacht dat het moeilijker programma stimulerend zal werken op de begaafde jongelui die nu de kans krijgen om te tonen wat zij werkelijk waard zijn.

De vierjarige cursussen zijn ontworpen voor die studenten die van plan zijn om hun opleiding niet verder voort te zetten, althans niet in de universiteiten. Zij zijn de toekomstige bankmanagers, salesmen, enzovoorts, terwijl voor hen de deur naar de colleges blijft openstaan. Wij doen er wel aan te bedenken, en dit tussen twee haakjes, dat een college niet hetzelfde is als een universiteit.

Maar er is meer te vertellen. Is de vijfjarige cursus van elke groep op het wetenschappelijke gesplitst, de vierjarige cursussen hebben vooral een practisch karakter en beloven een degelijke opleiding in het terrein van keuze. Het plan Robarts is definitief een grote stap vooruit.

Wij merkten al op dat de groep Engineering, Technology, and Trades nog een aanhangsel heeft. Dit aanhangsel bestaat uit twee verschillende opleidingen, elk van een twee-jarig programma. De eerste afdeling moet vergeleken worden met wat wij in Nederland de ambachtsschool noemden. De bedoeling is om een door-en-door gedegen opleiding te geven in de vakken teneinde de jongelui de kans te geven om zich snel een goede plaats te kunnen verwerven in zulke bedrijven als de constructie, loodgieterij, garage, enzovoorts. Wij zien dus dat in de toekomst het manusje-van-alles van het toneel gaat verdwijnen. Niet meer het speelse spel van monteur-vandaag, timmerman-morgen, en driver-salesman-overmorgen. Want al dat heen-en-weer geschuif van het ene beroep naar het andere is alleen maar een gevolg van het zich niet op zijn plaats weten in een bepaald vak. Nu er vak-opleiding gegeven wordt, is er ook meer vooruitzicht op een meer blijvende werkkring.

Hierbij moeten wij even aantekenen dat deze cursus openstaat voor elke student die de achtste klas doorlopen heeft. Evenwel, de tweede ondergroep is ook een twee-jarig plan en wil voorzien in de opleidingsbehoeften van een kind dat niet de gaven heeft om zich verder te ontwikkelen. Officieel bedoeld voor hen die de achtste klas verlaten hebben, ongeacht

(Vervolg op pag. 3)

Women's Page

Editor: Mrs. A. Wagenaar
67 Victoria St., Blenheim, Ont.

VROUWEN IN (EN) DE POLITIEK

Het woordje politiek brengt op het ogenblik misschien niet zo'n erg prettige indruk naar voren. In deze weken voor de Federale verkiezing horen en lezen we veel over politiek. We zullen de knop van de radio en T.V. wel eens omdraaien als we weer hetzelfde liedje horen van: "*Dat* hebben zij gedaan, maar zo zullen *wij* het doen". Over dat woordje politiek zal ik u gauw geruststellen, u zult geen leerzame beoordeling hierover krijgen, alleen maar een praatje over Vrouwen die direct met de politiek te maken hebben en over hen die indirect erbij betrokken zijn. En de laatsten vormen het overgrote merendeel.

Als we over vrouwen in de politiek gaan denken, komt één naam speciaal naar voren, die van de Hon. Ellen L. Fairclough, wier handtekening als Minister van Citizenship and Immigration we nogal eens in Calvinist Contact zien. Zij bekleedt nu niet een erg benijdenswaardige positie. Het is moeilijk om het beiden, de landgenoot en de immigrant naar de zin te maken. Een positie als deze staat aan veel kritiek bloot. Toch leest men niet zo heel veel kritiek op wat zij doet. Wat men van haar hoort en over haar leest geeft een kalme indruk, iemand die zeker is van haar zaak, en op een rustige manier zich van haar taak kwijt. Zij die haar van nabij kennen. zeggen dat zij de juiste kwaliteiten bezit om een politieke positie te bekleden.

Een andere vrouw die op "plaatselijk politiek terrein" zich begeeft is Mayor Charlotte Whitton van Ottawa. Zij geeft nu niet zo zeer een kalme indruk. Meestal is zij in een of ander debat gewikkeld als de journalisten haar waardig vinden om haar in hun berichtjes te noemen. "Mayor Whitton is at it again . . . Ottawa's unpredictable lady mayor . . . Caesaress and the church . . . etc." en de laatste die ik hoorde was dat zij met Prince Philip aan het "woordschermen" was geweest. Zij die haar van nabij kennen kunnen natuurlijk een beter beeld van haar geven. Het mijne is uit nieuwsberichtjes gekomen, en om eerlijk te zijn, de manier waarop die berichtjes gebracht worden brengen vaak een glimlach.

Er zijn natuurlijk meer dan deze twee dames die op politiek terrein werkzaam zijn, maar percentsgewijze bekleden maar weinig vrouwen een politieke betrekking. In een artikel, dat Mayor Whitton in Chatelaine October 1961 schreef, merkte zij op dat het bedroevend is dat niet meer vrouwen zich op dit terrein begeven, volgens haar zijn er intelligente dames genoeg. Zij maakte een vergelijking met Rusland. Op elk terrein is de vrouw daar sprongen vooruit en in de nationale regering zijn daar tienmaal zoveel vrouwen als in Canada. Het is een politieke mannenwereld in Canada en de vrouw moet haar plaats daarin nog vinden. Dat het een moeilijke taak is, somde Mrs. Claire Kirkland-Casgrain (de eerste vrouw die voor de Quebec Legislature gekozen werd), in een paar zinnen op. Zij zei: "If I remain silent, I am useless. If I talk too much it's a woman's fault. If I dwell on women's rights I am narrow. If I neglect them, women ask why they elected me".

Het is niet mijn bedoeling om te zeggen: dames, het is onze plicht om ons op politiek terrein te begeven. Niet In de politiek, maar wel ligt er een taak voor ons En de politiek. Laten we maar eerlijk zijn, over het algemeen maken we er ons niet zo druk over. We kunnen vlug de voorste pagina doorkijken, maar ons echt in de politiek en het wereldnieuws verdiepen, daar komt niet zoveel van. Ook op plaatselijk politiek terrein, als er nominatie-vergaderingen zijn voor school trustees, gemeenteraadsverkiezing en dergelijke. Gaan we er wel eens heen? Het kan ons een duidelijk beeld geven van de Canadese mentaliteit, op kleine schaal kun je zien hoe men elkaar de mantel uitveegt en dan kun je je een beetje indenken hoe het in Ottawa toegaat wanneer de Hoge Heren elkaar "Woorden" naar het hoofd slingeren. En het is juist op plaatselijk terrein dat wij invloed kunnen uitoefenen.

De klacht wordt vaak gehoord, dat de vrouw zo gevangen is in haar huishoudelijke beslommeringen, dat zij zich niet realiseert dat er zoveel belangrijke dingen om haar heen gebeuren waarin zij zich behoort te verdiepen. "Canadian Women are backward" schreef "a visiting Newspaper Woman from India in Chatelaine June 1961. Natuurlijk kwam hier allerlei commentaar op terug. Eén vrouw beweerde zelfs dat de mannen ons graag zo zagen. Ik ben er echter van overtuigd dat dit niet zo is. Maar hebben wij het er niet vaak zo naar gemaakt? De vrouwen praten in de ene hoek van de kamer over kinderkleding (natuurlijk mogen we hier gerust over praten en het is vanzelfsprekend dat we dit doen), en de mannen in de andere hoek over het wereldgebeuren, politiek en niet te vergeten hun "carren"-nieuws. Van een gecombineerd gesprek komt maar weinig.

Ik geloof dat wij verplicht zijn op de hoogte te blijven van wat er om ons heen gebeurt en proberen moeten te begrijpen waarom de dingen juist zó gebeuren. Onze kinderen groeien in deze wereld op. Een moeder zei eens: "wat de kinderen, die geleidelijk van de ene leeftijdsfase in de andere groeien, van je nodig hebben, eist, dat je volledig bij blijft met de tijd, met de scholen, met de politiek, met de ontspanningsmogelijkheden, met kleding van kleuters, teeners en twennies". Dit klinkt misschien erg ideaal, maar er schuilt veel waarheid in. Het zal niet alleen nuttig zijn maar ook erg verrijkend voor jezelf.

Vrouwen In de politiek—een taak voor hen die hiertoe bekwaam zijn.

Vrouwen En de politiek—een taak voor iedere vrouw.

Jane Malda

•

UIT DE KINDERMOND

Onlangs preekte bij ons een predikant uit een naburige stad. In de ogen van onze jongste zoon leek hij niets op een dominee. "Mom," vroeg hij fluisterend: "is he a man or a boy?" "A man," fluisterde ik terug, "because he is married and has little children." "Oh," fluisterde hij terug, "I thought maybe his father was sick and so he sent his boy to preach this morning."

NO VACANT ROOM

Sir Hate was traveling one day,
'Twas getting late and dark;
He tried to find a place to stay,
Where he could leave his mark.
He rang the bell and waited there;
Imagine his dismay, when he, Sir Hate,
The traveler, did hear the lady say:
"I'm sure I have no place to rent,
My house is full of folks content.
There's Love and Joy and Happiness,
I turned out Gloom and Loneliness;
There's not a vacant room, Sir Hate,
You came a little bit too late."
My life shall touch a dozen lives
Before this day is done;
Leave countless marks for good or ill,
Ere sets the evening sun;
So this the wish I always pray:
Lord, may my life help other lives
It touches by the way.

DE VERKIEZINGSUITSLAG

Op het moment dat wij dit schrijven zijn nog niet alle uitslagen van de verkiezingen van 18 Juni j.l. bekend. Er zijn nog drie zetels te verdelen, maar veel gewicht kunnen deze niet in de schaal leggen.

Zoals het er thans uitziet hebben de Progressive Conservatives 117 zetels, de Liberalen 96, de Social Credit Party 30 en de New Democratic Party 19. Dit betekent dus dat geen enkele partij een meerderheid heeft in the House of Commons. Wel zal de Conservative Party weer aan het bewind komen, maar haar macht is drastisch beperkt. Zij zal de steun moeten hebben van anderen om haar maatregelen te kunnen uitvoeren. Zeer waarschijnlijk zal zij daarbij niet op de Socialisten kunnen rekenen, zodat er wel niets anders overblijft dan dat zij haar hoop vestigt op de Social Credit. Het valt moeilijk te voorspellen hoe dit gaan zal.

Afgaande op de wijze waarop de twee grootste partijen elkaar bestookt hebben, moet men wel tot de conclusie komen, dat na de verkiezingen zij evenmin elkaars vrienden zullen zijn. In andere woorden, de Liberalen zullen wel trachten het de regering Diefenbaker moeilijk te maken, zo moeilijk, dat er reeds zijn die een nieuwe verkiezing binnen een jaar verwachten. Temeer omdat Mr. Diefenbaker niet van plan schijnt te zijn een coalitie regering te vormen. Het nieuwe Kabinet zal dus uit Progressive Conservatives bestaan.

De leider van de Social Credit Party, Robert Thompson, heeft verklaard te verwachten dat zijn partij de balans in handen heeft. De "socreds" kunnen in de meeste gevallen nu de regering al dan niet helpen en in beide gevallen zal hun standpunt beslissend zijn. Dit is niet alleen een zeer belangrijke positie, het is tevens een weinig benijdenswaardige. In zulk een positie is men moeilijk in staat een zelfstandige politiek te voeren.

Wij hebben nog geen perscommentaren gelezen, behalve in "The Globe and Mail". Daarin werd de uitslag een "droeve gebeurtenis" genoemd. Volgens dit blad heeft Canada thans een krachtige regering nodig vooral om het vertrouwen in ons land in het buitenland te herstellen. De verkiezingen hebben tot gevolg dat Canada juist niet een prachtige regering krijgt, doch een uiterst zwakke.

Uiteraard kan nog niemand zeggen hoe lang de nieuwe regering-Diefenbaker in staat zal zijn 's lands zaken te regelen. Het is echter wel zeker dat alle leden van de volksvertegenwoordiging een grote verantwoordelijkheid dragen. Het zal inderdaad een klein kunstje zijn om de nieuwe regering ten val te brengen. Maar men mag sterk betwijfelen of dit ons land ten goede zal komen. Wat Canada thans nodig heeft zijn mannen die partijbelang ondergeschikt maken aan landsbelang, die inzien dat samenwerking noodzakelijk is.

Voor velen is de uitslag van de verkiezingen niet als een verrassing gekomen. Niet velen hebben een overweldigende overwinning van een enkele partij verwacht. Het meest opvallende is waarschijnlijk wel de grote winst van de Social Credit, vooral in Quebec, geworden, alsmede de zeer betrekkelijke winst van de NDP. Het moet wel pijnlijk zijn dat de leider van deze partij, Tommy Douglas, zelf niet gekozen is. Bovendien had men algemeen wel verwacht dat de invloed van de vakbeweging groter zou zijn dan deze in werkelijkheid gebleken is. Hoewel negentien zetels nog een vrij behoorlijk aantal is, heeft het Canadese volk duidelijk blijk gegeven er niets voor te gevoelen, dat de arbeidersbeweging de politiek zal beheersen. Althans nog niet.

ONCE AGAIN: BILL 33

Dear Editor.

The last word on bill 33 will not be spoken for some time to come, and we welcome different views on this subject because it will help create interest for our schools. Let us beware however for the type of mindreading as was done by Rev. J. Vriend, who throughout his article is trying to make one of our most experienced teachers look silly.

There is no reason for alarm, according to Rev. Vriend, because he cannot find anything wrong with the bill. Well, I cannot either and nobody so far has proved that something wrong can be found, but that in itself does not make me feel at ease. When reading our labour laws, we probably cannot find anything wrong with them either, and probably Rev. Vriend has no objection to the good labour laws of our country.

Then he is making the statement that the Minister of Education could not control school attendance without the new bill, well this proves that Rev. Vriend is not familiar with our schools and the government's control in this respect, because control on attendance will not be affected by it.

And when accusing Mr. Uitvlugt of not showing where the danger of this new law comes in, will Rev. Vriend please explain to us where he can find a law written by people who do not believe in our type of education and educational freedom that favours our schools?

I understood that our fathers and grandfathers have been really fighting to get a decent law in Holland from the liberals, now it happens to be that we already had that freedom here for which they had to fight, and honestly I do not believe in fairy tales that tell me that we can expect only good laws from a hostile government. Let no church minister try to tell me that our schools are looked upon with favour. It is only because the present law protects our existence that we could develop as we did and we better believe an experienced person when he says that bill 33 might be the first step to curtailment, unless we be on our very toes, first of all by improving the quality of our education.

And here again I would like to ask Rev. Vriend from where he gets the idea that a good law will benefit the quality of the education provided in our schools, how is this good law going to work on this?

Suppose our schools are not as good as the public schools, will this law then improve this? Do we really need the government to tell us that we need good teachers?

See, the old laws here in Ontario have the presumption that when parents are willing to pay for the education of their own children over and above the school taxes, that it was only reasonable to expect that these parents would also see to it that they would get their money's worth, and if it is now going to be revealed that we as parents were so foolish to buy something of inferior quality then we should be ashamed for our ignorance. Now I for one do not think that we do get less value generally speaking, that is, there might be a few teachers in our schools not up to par, but you will also find them in the public schools. Suppose our schools are not good enough, is then the law going to improve them? Or do we have to do this?

The law will not change a thing, it will still be us who will have to improve our schools and our teachers and they don't have to be any better than they already have to be now.

Suppose that the proposed inspection will show that our schools are already up to par with the public schools (what a surprise that will be to the doubting believers) how then is the law going to improve the education in our schools?

Nothing might be lost with bill 33, we hope, and nothing will be lost as long as we do our duty as Christian parents and seriously show our government that we take our stand that the parents should be in control of the schools, and also show them we do not use our schools to give less education but more and better than the law requires.

Premature is maybe the word to describe this bill 33 as far as our schools are concerned, at least that was told us by the department of education, the bill was not needed for our schools, no complaints were ever received about them. Let's keep it that way. And where freedom is within the law of our Covenant God we certainly should not be happy with the laws of humanism.

Respectfully yours,
Dirk Brinkman Jr.

Reply from the Rev. Vriend:

Dear Mr. Brinkman,

Allow me, briefly, to comment on the letter you sent to the Editor of Calvinist-Contact. I shall try first of all to limit the area of disagreement. That will perhaps clear up the smoke.

1. In my original letter to the Editor, I asked why Mr. Uitvlugt, who was obviously alarmed over Bill 33, did not state the reasons for his alarm. Having read the Bill, I was curious to know why he was so excited. You say that you cannot find anything wrong in the Bill either. No disagreement here.

2. You say you "do not believe in fairy tales that tell me we can expect only good laws from a hostile government." Please tell us, who is spreading such tales? And can you give us, say, two instances which show that the Ontario government is hostile to our Christian school system? If you cannot, what is the point of making such remarks? Aren't you attacking a straw man and a government existing only in your own imagination?

3. "A good law will benefit the quality of the education provided in our Christian Schools." A large part of your letter is devoted to an attack on this statement. I cannot believe that in your heart you disagree with it. But the benefit will come, of course, through our teaching staff who become aware of the importance of what the law requires, and not apart from them.

4. "We certainly should not be happy with the laws of humanism" — that is the punch-line in your letter. And here you make the mistake of identifying the laws of our country with the laws of humanism. One has only to read the history of our country to realize how many traditions, besides humanism, played a role in giving shape to our laws. What is so humanistic, or so unchristian, about the Quebec Act of 1774 which gave the French freedom to be Roman Catholics in church and school? About the system of education in Newfoundland which allows for four different types of schools on an equal basis?

But enough of this. Let us seek to exert influence upon our government to obtain a fair deal for the type of school we favour, rather than to decry, in advance, any law it may seek to pass. In due time our Lord will bless that effort.

Yours in Christ,
John Vriend.

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.

Subscription price: $ 4.00 per year.

Published by Guardian Publishing Co. Ltd., Hamilton, Ont., on behalf of the Calvinist-Contact Publishing Association.

De Synode van de Chr. Ref Church

Rev. Verbrugge (Bowmanville) President of Synod

Dr. Schrotenboer First Clerk

De generale synode van de Christian Reformed Church heeft Rev. John C. Verbrugge, van Bowmanville, Ontario, tot **president** gekozen. De Rev. Verbrugge zit niet voor de eerste keer in het synodale voorgestoelte, want in 1959 trad hij als **vice-president** op, en in 1956 deed hij dienst als **second clerk**. Tot **first clerk** verkoos de synode dr. Paul G. Schrotenboer, predikant te Saint Catherines, Ont.; tot vice-president werd gekozen de Rev. Peter Holwerda van Kalamazoo, Mich., die evenmin een onbekende ter synode is, daar hij reeds vier maal als **first clerk** gediend heeft. Verleden jaar leverde de kerk van Kalamazoo een president aan de synode in de persoon van de Rev. William Haverkamp. Ouderling Raymond Holwerda, **principal** van de Christian High School te Holland, Mich., werd benoemd tot **second clerk**. Hij is geen familielid van de gelijknamige **vice-president**. *)

De synode van de Christian Reformed Church wordt ook dit jaar weer gehouden op de campus van Calvin College te Grand Rapids, Mich. Dinsdagavond 12 Juni werd in het gebouw van de Sherman Christian Reformed Church een bidstond gehouden. Rev. J. Mulder, predikant van de Sherman Street Church — **the convening church** voor dit jaar — hield een preek over John 15 : 5.

De eerste dag van de synode leverde weinig bijzonderheden op. De Rev. Verbrugge heeft als synodaal voorzitter 27 afgevaardigden benoemd ter voorbereiding van het commissiewerk dat aan synodes nu eenmaal verbonden is.

De volgende predikanten werden benoemd in deze commissie: A. E. Kuyvenhoven, R. A. Groenboer, Gareth Kok, Seymour van Dyken, John Piersma, Albert Jabaay, C. O. Buus, Wesley Smedes, Harlan Roelofs, John Geels, Henry Peterson, Anthony A. De Jager, en Henry Exoo.

De ouderlingen in deze commissie zijn: H. J. Ten Hove, William de Waard, John Joosse, Maurice Vandervelde, Herman Baker, John Hofstra, D. E. Drukker, Allan Baning, B. J. Dijkstra, John Van Dyke, B. H. Primus, M. E. Van Solelen, A. L. Schemper, en Edward Wezeman.

Dr. Ralph J. Danhof, stated clerk van de denomination, schatte bij de aanvang van deze synode de duur van de zitting op ongeveer tien dagen. Dr. Danhof dient dit jaar voor de 20ste maal de synode als stated clerk. Van 1942—1956 was dit voor hem een part-time occupation, maar tengevolge van de groei van de Christian Reformed Church werd deze functie omgezet in een full-time occupation. Sedert 1956 is dr. Danhof dan ook als zodanig werkzaam.

Belangrijke punten van de eerste Synode-dagen:

1. De kerk werd verrijkt met een nieuwe classis, de 32ste, de classis Northern California, bestaande uit negen kerken en drie **missionary stations**. Bij de kerken, die gezamenlijk deze classis vormen, zijn 690 gezinnen aangesloten. De nieuwe classis komt voort uit de classis California, die voortaan zal heten California South; de kerken bij deze classis tellen gezamenlijk ruim 1900 gezinnen.

2. De Rev. William Vander Haak, van Third C.R.C. te Kalamazoo, Mich., werd benoemd tot **full time editor for the committee on education**. Deze committee zal het materiaal uitgeven voor het catechetisch onderwijs en dat voor de **Daily Vacation Bible Schools**. Rev. Vander Haak heeft de afgelopen twee jaar reeds op part-time basis voor the **committee on education** gewerkt.

Prof. dr. H. Bergema, zendingshoogleraar aan de Theologische Hogeschool der Geref. Kerken te Kampen, Nederland, bracht de groeten over van de Nederlandse zusterkerken. Prof. Bergema, die sedert 1956 in zijn huidige functie werkzaam is, heeft voordien vele jaren op het zendingsveld van zijn kerken in Indonesië gewerkt. Als hoogleraar aan de zendingshogeschool te Makassar en ook als vroeger parlementslid van het parlement van de deelstaat Oost-Indonesië (deze deelstaat werd vier maanden na de overdracht van de souvereiniteit van Nederland aan de Verenigde Staten van Indonesië opgerold) is dr. Bergema in hoge mate vertrouwd met de problematiek van de zending in jonge, naar onafhankelijkheid strevende landen. Voor de Christian Reformed Church die zendingstaken heeft in Nigeria, Ceylon, Japan, Argentinië, Nieuw Zeeland en Australië, was het daarom uitermate belangwekkend van de visie van prof. Bergema kennis te nemen. **Dr. Bergema verklaarde in zijn toespraak o.m. dat de godsdienstvrijheid in de tegenwoordige Indonesische republiek groter is dan in het vroegere Nederlands Oost Indië.**

Professor Bergema, die 27 jaar in Indonesië en in het vroegere Nederlands Oost Indië werkzaam is geweest, vroeg de synodale voorbede voor de oplossing van de problemen die thans staan tussen Nederland en Indonesië inzake het gebied van Nieuw Guinea, opdat het zendingswerk daar voortgang zou mogen hebben. Er zijn thans nog 20 Nederlandse zendingsarbeiders en een aantal Indonesische predikanten werkzaam. Nieuwe Nederlandse zendingsarbeiders kunnen niet meer naar Indonesië worden uitgezonden. Volgens dr. Bergema zijn echter op verzoek van de Gereformeerde Kerken wel enige zendelingen van **Duitse** nationaliteit werkzaam. Namens de Nederlandse zusterkerken dankte deze afgevaardigde voor de hulp die Nederlandse immigranten in Canada van de zijde van de Christian Reformed Church hebben mogen ondervinden. Hij hoopte dat een nauwe samenwerking zou ontstaan tussen de zendingsinstanties van de onderscheiden kerken in Indonesië en in Latijns Amerika.

KANDIDATEN

De Synode van de Christian Reformed Church heeft Donderdag 34 personen, grotendeels afgestudeerden van **Calvin Theological Seminary** te Grand Rapids, tot kandidaat verklaard.

Dit onderdeel van de synodale agenda is vlotter afgewerkt dan ooit tevoren in de geschiedenis van de kerk. Immers, dit jaar voor het eerst werd een nieuwe werkwijze gevolgd, die de synode veel tijd bespaard heeft. De kandidaten zijn enige weken geleden reeds voor de **Board of Trustees** van **Calvin Theological Seminary** verschenen. Dit lichaam heeft vervolgens aanbevelingen voor de synode opgemaakt. Andere jaren moesten alle afgestudeerden afzonderlijk voor de synode verschijnen, en ging vaak meer dan een gehele dag heen met het onderzoek van de kandidaten.

De kandidaten zullen van 8 Juli af een beroep in overweging mogen nemen. Voor de classis, waaronder de kerk ressorteert die een beroep op de kandidaten uitbrengt, zal een verder onderzoek plaats hebben.

Drie van de 34 kandidaten zullen niet beschikbaar zijn voor een beroep. Kandidaat Gerald Nijenhuis zal les gaan geven in een seminarie van de Independant Presbyterian Church te Mexico. Hij zal worden **"sponsored"** door de Board of Foreign Missions van de kerk. Kandidaat Jan Friend zal als Army Chaplain dienst doen en kandidaat Herbert Bergsma is reeds werkzaam als leraar in de bijbelvakken aan de South Christian High School te Cutlerville.

De overige kandidaten zijn: William Bierling, Gerrit Bieze, John Boonstra, Ren Broekhuizen, Michael DeBerdt, Henry DeBolster, John De Moor, Michael De Vries, William J. Dykstra, Henry Eshuis, Wendeel Gebben, Gary Hofland, Peter Huiner, Louis Kerkstra, William La Fleur, Norman Mayer, John M. Moes, Albert Roon, Peter Sluys, Arthur J. Stienstra, Carl Tuyl, Berton Van Antwerpen, Donald VanBeek, Arie VandenBerg, Henry VandenHeuvel, Duane E. VanderBrug, Howard VanderWell, Bud Vermeer, Jacob B. Vos, Cornelius Vriend, Joe Vugteveen.

---

*) Een foto van het moderamen van de Synode kwam te laat in ons bezit voor reproductie in dit nummer. Wij hopen echter deze foto in ons volgend nummer te plaatsen. Red.

REV. JOHN C. VERBRUGGE:

schipper naast God op het synodale schip

door A. Velthoen.

De voorzitter van de synode van de Christian Reformed Church, de Reverend John C. Verbrugge, is een rustig man, die kalm de verantwoordelijke taak om leiding te geven aan de belangrijkste kerkelijke vergadering heeft aanvaard, erkentelijk voor het in hem gestelde vertrouwen. Zijn verkiezing als voorzitter kwam als een volkomen verrassing. Zeker, Rev. Verbrugge — thans te Bowmanville, Ontario — had reeds verscheidene malen de synode in belangrijke functies gediend, maar waarom zou men hem juist nu moeten kiezen. Zelf had hij eerder gedacht aan een figuur als de Rev. Holwerda, wiens gezag en bekwaamheid echter thans erkenning vonden in de verkiezing tot tweede voorzitter.

KERKRECHT

Hoe dan ook, de synodale voorzittershamer komt dit jaar te rusten in de handen van een Amerikaans predikant, die elf jaar Canadese gemeenten dient, en (ondanks dat of: juist daardoor?) het Nederlands bewonderenswaardig beheerst. Deze synode staat vooral in het teken van het kerkrecht, wat vooral in het begin van de zitting wel duidelijk werd omdat toen de commissies werden ingesteld. Ongeveer de helft van de commissies houdt zich bezig met zaken, die min of meer direct met het kerkrecht aanrakingspunten hebben.

Een onderwerp dat vooral in Canadese kringen nogal de aandacht heeft getrokken is dat van de verkiezing van een president voor de theologische hogeschool. Toen in 1936 dr. Berkhof tot president van **Calvin Theological Seminary** werd verkozen, bestond er geen enkel probleem, maar thans liggen de zaken nogal anders. Ieder die enigszins meeleeft met wat er omgaat in de kring van de Christian Reformed Church weet er iets van. Of, althans, kán er iets van weten want er is links en rechts over geschreven, gecommentarieerd, en verslag gegeven in de kerkelijke en niet-helemaal kerkelijke bladen, alsmede in dát deel der pers dat helemaal-niet kerkelijk is, doch nochtans voor de Kerk een diepgaande belangstelling heeft.

Maar liefst zes **overtures** hebben betrekking op dit ene agendapunt, en drie er van zijn ingediend door classes in Canada: Brits-Columbia, Alberta-North en Chatham. En daarnaast zijn er nog **overtures**, die werden ingediend niet door classes doch door afzonderlijke personen. En de mogelijkheid dat de verkiezing voor een onbepaalde termijn wordt uitgesteld schijnt niet helemaal afwezig te zijn.

ZENDINGSWERK

Ja, de liefhebbers van kerkrecht kunnen zich een hele synode lang verdiepen in kwesties, die toekomstige generaties (kerk) recht begerig naar Dr. Danhof's denominational bestseller, **The Acts of Synod**, zullen doen grijpen. Een andere zaak met nogal kerkrechtelijke haken en ogen betreft een zendingstaak: moet het werk in Mexico vallen onder de verantwoordelijkheid van de Home Missions Board of onder die van de Board of Foreign Missions? Een soortgelijke zaak is de zending onder de Indianen. Ongeveer 65 jaar heeft onze kerk hier een zendingstaak uitgeoefend. Er zijn echter veranderingen gegroeid in de loop der tijden, waardoor het een open vraag is geworden of het gewenst is de zending onder de Indianen een taak van de Foreign Mission Board te laten blijven of deze verantwoordelijkheid over te hevelen naar het bestuur van de Home Missions Board. De Indianen zijn meer geïnteresseerd in het Amerikaanse leven dan 65 jaar geleden, en zodoende zit deze synode dan met deze kerkrechtelijke kwesties.

STAATKUNDE

Ds. Verbrugge is een man met een veelzijdige belangstelling. Een van de gebieden waarnaar zijn interesse uitgaat is dat der staatkunde. Een onlangs gehouden predikantenconferentie in Toronto, waar Rev. John Vriend sprak over politiek, heeft o.m. de predikant van Bowmanville doen besluiten een openbare vergadering in zijn gemeente te beleggen; sprekers van verschillende partijen werden uitgenodigd om hun zegje te doen. Maar niet alleen hun zegje, maar ook werd hun nadrukkelijk gevraagd concrete antwoorden te geven op zeven vragen, die voor Christenen zwaar wegen: wat zijn de beginselen van uw politieke partij, wat denkt Uw partij van de oorsprong van het regeringsgezag, wat is de basis van de vrijheid, is de closed shop clausule in overeenstemming met de geest van de Bill of Rights? Kortom, het waren vragen, die de kandidaten van de onderscheiden partijen wel voor verrassende problemen stelden.... Overigens, de belangstelling voor deze bijeenkomst was overweldigend, vooral van Canadese zijde. De beste Canadese krant, de **Globe and Mail**, vond het idee om zo'n vergadering te beleggen blijkbaar nog niet zo gek en noemde het een **"political catechism class"**, een journalistieke bondigheid, die echter aan het begrip catechismus niet volstrekt recht deed wedervaren. De Amerikaanse dominee, die niet eens stemrecht in Canada heeft, toonde evenwel een verrassende belangstelling voor het politieke welwezen van het land waarin hij werkt.

HI CHAP....

Misschien is deze interesse wel enigszins verklaarbaar wanneer men bedenkt dat (toen nog geen) synode-voorzitter Verbrugge enige jaren in de uniform van legerpredikant heeft rondgelopen. Ook al zou men zich afzijdig willen houden van de politiek, op bepaalde ogenblikken bemoeit de politiek zich tóch met iedereen. Goed dan: **army chaplain**, en nog wel op Saipan, een eiland ergens in de Pacific gedurende de Tweede Wereldoorlog. Geen makkelijke tijd, maar wel erg mooi, erg zinvol, omdat hij daar van dag tot dag werd geconfronteerd met de lijdende mens, lichamelijk vaak afgrijselijk verminkt en geestelijk soms ernstig beschadigd. Toch niet altijd even tragisch, want Amerikaanse militairen konden soms onder de zwaarste pijnen toch nog een zekere zin voor humor opbrengen. Daar werd er eens een man in het hospitaal gebracht, van wie één been was weggeschoten en het andere hing in een trektouw. Zei de soldaat: "Ah, I cannot kick, chap...." en hij glimlachte — moeizaam.

Toch vooral in die periode is het Rev. Verbrugge duidelijk geworden dat er een innig verband bestaat tussen geloof en genezing. Neen, niet in de zin als tegenwoordig vaak wordt beweerd, zo van "bid en je wordt dadelijk genezen", neen in een veel diepere betekenis: als men de diep gewonde mens tracht te begrijpen en naast hem staat en dan een boodschap overbrengt van Hem, die alle wonden heelt omdat Hijzelf alle wonden heeft gedragen.

Op zekere avond werd **chap** Verbrugge uit zijn kamer getrommeld: d'r was een heel ernstig gewonde binnen gevlogen van een ver verwijderd eiland. **Chap** er heen en daar lag een man, wiens handen door Japanse kogels waren weggemaaid, het hoofd geheel in verband gewikkeld; twee ogen die een wereld van angst verrieden, keken hem aan. Op dat ogenblik vlogen een paar jagers over. De man kromp ineen.... Een hartelijk woord, een simpel gebaar van begrip.... **Chap** las hem enige verzen van het Evangelie voor en bad met hem. De volgende dag inspecteerde **chap** Verbrugge het hospitaal en daar lag onze zwaar gewonde man te wachten. "Hi, chap! I have been waiting for you all day. After you prayed with me, I felt quiet, and I could sleep again. Come and pray again, chap...."

GEZIN

Het jaar 1962 zal bij het gezin Verbrugge niet alleen gedenkwaardig blijven vanwege het synodale voorzitterschap van het hoofd van het gezin, maar ook omdat het dit voorjaar 25 jaar geleden was dat Rev. Verbrugge in het ambt werd bevestigd. In het gezin Verbrugge heeft dit jaar ook nog enige feestvreugde geheerst omdat zoon Glenn zijn Bachelor of Arts Degree aan Calvin College behaalde, en omdat zoon Verlyn's naam prijkte op de **Dean's Honor List.** Rev. Verbrugge studeerde aan Calvin College and Seminary, en aan het **Westminster Seminary.** Hij was verbonden aan de gemeenten Sioux Falls, South Dakota, Grand Haven, Mich., Lynden, Wash.; vervolgens trok hij naar Canada, waar hij sedert 1951 achtereenvolgens heeft gediend de gemeenten van Edmonton(Second C.R.C.), Chatham, en Bowmanville.

Rev. John C. Verbrugge: een man, die de kerk kent aan beide kanten van de Amerikaans-Canadese grens, een figuur, die de kerkelijke machinerie in verscheidene vitale functies op gang heeft helpen houden, een predikant, die het algemene vertrouwen van de synode verwierf.

Schipper naast God op het synodale schip: behouwen vaart en 'n goeie wacht!

HET PLAN ROBARTS

(Vervolg van pag. 1)

of zij overgegaan zijn of niet, ook kinderen die zijn blijven steken in een der lagere klassen kunnen voor deze opleiding in aanmerking komen.

Het spijt ons geducht dat het plan Robarts een grote lekkage vertoont. Is het zo dat wij dit plan wel toejuichen, wij hebben een groot bezwaar tegen de voorwaarden verbonden aan het toevoegen van de laatstgenoemde twee-jarige cursussen aan highschools. Het is namelijk zo, dat wanneer een highschool een leerlingenaantal heeft van minder dan 1200 deze twee cursussen niet gegeven kunnen of mogen worden. Door deze ietwat vreemde voorwaarde moet men haast aannemen dat er niet voldoende kinderen gevonden worden om een klas te kunnen vullen, maar iedere onderwijzer weet wel dat het beter is om een jongen naar de ambachtsschool te sturen dan om hem een cursus te laten volgen die iets te moeilijk is voor hem en waarin hij feitelijk niet geïnteresseerd is. Want in de meeste gevallen zal zo'n jongen ergens de school verlaten zonder een cursus af te maken en zonder van het geleerde voldoende te kunnen profiteren. Wat nu meestal gedaan wordt, en wij menen dat deze tendenz wel gehandhaafd zal worden, is dat de leerplichtwet door de vingers wordt gezien en zo'n jongen aan het werk gezet wordt. Hij begint dan als klusjesman en zal het al spoedig moeilijk vinden om werkelijk iets te worden.

Het plan Robarts is een begin. Vergissen wij ons niet, dan zullen er spoedig meer veranderingen volgen, beide op de lagere scholen en op de universiteiten. Dat wij deze veranderingen graag zien plaatsvinden, laat zich begrijpen. In de Farmer's Advocate zegt V. Brandon, "Unless we make a change, Canada will always be among the backward nations, educationally."

VERKIEZINGSSTRIJD

②

Nog steeds in twijfel op wie wij onze kostbare stemmen moesten uitbrengen tijdens de verkiezingen van 18 Juni begaven we ons met zijn drieën, buurman Mol, mijn zoon Willem en ik, naar de massabijeenkomst van de Progressive Conservative Party. We hadden de grootste moeite om in de grote meeting hall te komen.

Er was ontzettend veel verkeer, en toen we de auto met veel moeite geparkeerd hadden, moesten we in een lange rij gaan staan, om binnen te komen. Het was enigszins luidruchtig buiten. De andere partijen waren blijkbaar ook vertegenwoordigd. Jongelui liepen met grote spandoeken rond en met borden met pakkende opschriften, die gericht waren tegen de partij, die deze bijeenkomst georganiseerd had. Een aantal studenten met puntbaarden en uilebrillen demonstreerde tegen de atoombom. Volgens hen mocht Canada geen atoomwapens hebben. (Dat Rusland ze wel had, legde blijkbaar geen gewicht in de schaal.)

De politie had moeite, om alles in ordelijke banen te leiden. Hier en daar werd geroepen en getwist en voor me in de lange rij werd zelfs gevochten. Enige wakkere politiemannen sprongen tussen de vechtenden in. In de daarop volgende verwarring werd de lange file van wachtenden verbroken en ieder spoedde zich naar de deuren van de zaal. In de drukte raakte ik Mol en Willem kwijt. Voordat ik het wist, zat ik middenin de grote zaal. Er heerste blijkbaar een opgewekte stemming. Op het grote toneel zat een muziekcorps te blazen, terwijl de progressieve, doch eveneens conservatieve politieke organisators breed glimlachend van achter een groene tafel het publiek zaten aan te staren. Een toonbeeld van zelfvertrouwen zijn die mensen van de politiek. Altijd kijken ze zonnig. Ze zien geen vuiltje aan de lucht. Bewonderenswaardige mensen zijn het. Ik wou, dat ik ook altijd zo blij was!

De muziek hield op en de voorzitter van de vergadering stond op, om de wachtende spreker, Dr. Joachim McBain, provinciale leider van de partij, en voor de derde maal candidaat in een der kiesdistricten van onze stad, in te leiden.

Het bleek, dat Canada nooit een edeler mens had geproduceerd dan Dr. J. McBain. Ieder behoorde trots te zijn op het feit, dat men in hetzelfde land mocht wonen als de McBains. Zolang er nog McBains waren, was er nog hoop in deze verwarde tijden. Een donderend applaus volgde op deze bescheiden woorden.

Het geluid zwol aan tot een orkaan, toen de grote McBain het spreekgestoelte besteeg. Het enthousiasme was enorm. Men klapte en men schreeuwde. Dicht bij me zat een heel stel jongelui, dat in het bezit was van koebellen. Ze zwaaiden met de bellen; het was een oorverdovend klokgelui.

Eveneens niet ver van mij zat een groot gezelschap met papieren toeters. Ze werden rood en blauw van het blazen. Sommigen hadden zelfs een echte trompet bij zich. Nog nooit van mijn hele leven heb ik zoveel lawaai gehoord!

Dr. Joachim McBain keek vergenoegd om zich heen en nam met stralend gezicht de hulde in ontvangst. Hij boog en wuifde en knikte. Toen de orkaan na vijf minuten nog niet hoorbaar in hevigheid minderde, begon hij bezwerend met zijn handen te zwaaien: men moest er nu maar mee ophouden.

Dit gebaar baatte niet: de koebellen bleven rinkelen, de toeters en trompetten bleven klinken. Het applaus hield aan.

Toen stonden alle mannen achter de groene tafel op. Ze glimlachten niet meer. Ook zij begonnen te bezweren. Eveneens zonder resultaat. Zij riepen iets de zaal in, hetgeen uiteraard door niemand werd verstaan.

Thans lachte de grote leider ook niet meer. Het begon hem te dagen, dat hier iets achter stak. Hier was iets niet pluis. En dat was juist gezien van Dr. Joachim. Want ieder begon nu te begrijpen, dat dit een betoging der tegenstanders was! Liberalen en socialen en misschien zelfs socreds hadden zich verenigd, om de spreker dwars te zitten.

IMMIGRANTEN-

MIJMERINGEN

Een enkele keer begon de massa tekenen van uitputting te vertonen. Dan nam het handgeklap en gejuich af en klonken de toeters schraal. Hiervan probeerde de spreker meteen gebruik te maken. Maar hij had nog geen twee woorden gezegd, of de storm woedde weer hevig.

De organisatoren liepen wanhopig op het toneel heen en weer. Een van hen sloeg doorlopend met een voorzittershamer, hetgeen het lawaai slechts versterkte.

Toen kwamen er minstens tien politieagenten binnenstappen, die meteen aan het werk togen. Een koebel-luider werd opgetild en stond op straat, voordat hij goed en wel begreep, waar de luchtreis heen ging. Hetzelfde lot onderging een van de toeteraars. Dit werkte voortreffelijk.

McBain zette zijn glimlach weer op en deed zijn mond weer open. Ditmaal was hij duidelijk verstaanbaar, ofschoon het om me heen nog rommelde.

Hij begon met te zeggen, dat hij uit de geweldige ovatie wel mocht afleiden, dat de kiezers op zijn hand waren. Daarom zou hij niet lang spreken. Bij deze laatste woorden barstte het applaus en gejuich weer los.

De dienders begonnen weer dreigend heen en weer te lopen in de paden en keken de aanwezigen vervaarlijk aan. Haastig verborg ik mijn pret, toen de stalen blikken van een grote agent mijn ogen ontmoetten. Zedig keek ik voor me. Je kunt nooit weten.

Dr. McBain ging weer verder met zijn verkiezingsreden. Nu was het de beurt van de hecklers om hun arbeid aan te vatten.

— Wat zijn hecklers? zo zal de rechtgeaarde Hollander vragen. Ik heb mijn woordenboek, dat ik indertijd uit het vaderland heb meegebracht, er eens op nageslagen. Daar staat, dat een heckler "een lastige ondervrager" is tijdens een verkiezingsrede. Dit is wel juist, maar niet helemaal volledig. Immers, een heckler wacht niet, tot het zijn beurt is, om een vraag te stellen, doch hij valt de spreker maar zo in de rede. Een goede heckler is een brutaal iemand, die harder kan roepen dan de spreker en hem probeert van de wijs te brengen.

Nu bleek, dat ik temidden van de hecklers en hun aanhang terecht was gekomen. Ik hoefde dus niets van de "lastige ondervraging" te missen.

Dr. Joachim McBain verklaarde, dat het met de Canadese economie steeds opwaarts ging. — Daarom gaat de dollar steeds benedenwaarts, riep een heckler.

Luid gegrinnik volgde.

De spreker ging verder: — Door het vakkundig economisch beleid van de huidige regering genieten wij thans een ongekende mate van....

— ....werkloosheid! schreeuwde de man, die naast me zat. Een oorverdovend gelach en gejoel volgde. De spreker moest zijn rede weer staken. De politie begon weer heen en weer te wandelen. Een man een paar rijen voor me, die bulderend zat te lachen en van pret zijn hoed naar boven wierp, werd weggedragen en op straat gezet. Het werd weer stil. Tenminste voor een ogenblik. Het gelukte de heer McBain om vijf of zes minuten lang te praten. Hij had het over de Europese Common Market en beschuldigde Engeland ervan, dat het niet genoeg rekening hield met de belangen van dochter Canada. Tegen deze beschuldiging had blijkbaar niemand bezwaar.

Daarna begon hij over oorlog en vrede. Volgens de spreker was het de politiek van de wijze regering, om geen atoomwapens van de United States te aanvaarden, zolang dit niet strikt noodzakelijk was; doch mocht het gewenst worden, dan zouden deze wapenen niet worden geweigerd. Zover was het echter nog niet, hoewel het wel eens zover zou kunnen komen.

— Krijgen we de bommen of niet? riepen twee "lastige ondervragers" in onze buurt tegelijk. Deze vraag werd niet beantwoord. Dat kon ook niet, want om een of andere reden begonnen de koebellen weer te luiden. De toeters en trompetten vingen weer te huilen aan, en een machtig spreekkoor begon te declameren: — Beaver yes, McBain no! (Mr. Beaver is een candidaat van de Liberals.)

Weer begonnen de agenten te lopen, doch zonder veel resultaat. En zoals het meestal gaat: de onschuldigen moeten het lijden. Vlak voor me zat een man, die zich omdraaide en riep, dat men rustig moest zijn. Het volgende ogenblik werd hij door de politie in de kraag gegrepen en op straat gezet.

Dat vond men geen werk. Er begon een geest van verzet te heersen. Hier en daar vielen er reeds klappen. Ik voelde me niet thuis meer en wilde er uit. Dr. Joachim McBain en zijn mannen stonden weer met rode gelaten te bezweren op het toneel, maar men had geen aandacht meer voor hen.

Het lawaai werd nog groter. Dit was me bar genoeg, en ik stond op, om naar huis te gaan. Een naderende politieman vatte dit blijkbaar en ten onrechte op als een bedreiging. Hij blies om versterking en voordat ik begreep, wat er aan de hand was, werd ik door twee sterke mannen in uniform de zaal uitgezet. Protesteren baatte niet, want niemand was te verstaan in het heidens lawaai. In een ogenblik stond ik op straat, hevig verontwaardigd en ook helemaal onmachtig. Ik stond er nog maar net, of daar kwam buurman Mol naar buiten zetten, ook met meer haast dan gewoonlijk, hetgeen geen wonder was, omdat hij opgeduwd werd door een agent. Hij was eveneens verontwaardigd.

Spoedig stonden er meer mensen buiten dan binnen, en naar we later hoorden heeft Dr. Joachim McBain zijn speech voortgezet voor een klein publiek van enthousiaste partijgangers.

Half doof en danig van streek kwamen we thuis.

Katrien deed haar best om medelijden met me te hebben, maar ik kon het haar aanzien, dat ze op het punt stond, een van haar langdurige lachaanvallen te krijgen.

Toen ik verbitterd de vraag stelde, of de politie er niet was om de argeloze burger te beschermen, brak ze los in een lachsalvo, waar ze bijna in bleef. De kinderen moesten haar een glas water brengen en op de rug kloppen.

Wie ik gestemd heb op de grote dag van de verkiezingen, is het geheim van mijzelf, vrije burger in een democratisch land.

Maar wel mag heel de wereld weten, dat Joachim McBain mijn stem niet heeft gehad!

Arie.

Letter to the Editor

The Field of Politics

Dear Sir:

Calvinist-Contact is to be commended for its interest in the political problems of Canada. We are responsible before God for whom we vote and what role we should play in this complicated sphere of life.

You, however, operate often with difficult words such as, Christian principles, freedom, planned economy, etc. Have you ever clearly defined them in clear terminology? What are these important principles? Do we understand them? I believe rather that you are working hand to mouth often on untested theories and popular catchwords.

"The purpose of politics is to provide the conditions under which men can live as the children of God during their contemporary sojourn on the earth. No more, and no less!" (p. 109 Religion and the Common Man — E. C. Urwin.)

The church of Christ has failed to provide these conditions. The Christians have become frightened defenders of the status quo, upholding the values of the ancient Western civilizations against the encroachments of something new. The church of Christ has become the symbol of reaction instead of progress. Some of our contemporaries apparently believe that Christianity is only reconcilable with a society based on the principles of free enterprise. (The A.R. party in Holland in the pre-war days under the leadership of Colijn has always advocated this.)

In the past the "common" man has had a raw deal. He has been the victim of exortionate greed. The freedom he possessed was and still is the freedom to starve because the surplus labour market compels him to work for long hours and poor wages. The church has been unconcerned about the victims of industrial revolution and early capitalism, and has bitterly resisted social changes. When we look at the political problem from this point of view then we must admit that the Christian church has failed to fulfill her duty, and thus is judged and found guilty by the record of history.

Are we not championing principles and are convinced of the righteousness of certain causes because it is difficult for the European to detach himself from the traditions inherited from his environment? The political scene has changed, because now political power has come into the hands of ordinary men and women, and the most significant social improvements seemed to have taken place because of the workingmen organizing themselves as an interested party has become a power too formidable to be ignored.

The class conflict has certainly been a great feature of human history, but this phenomena has mostly been ignored by those who hold the A.R. party high as their political example. The A.R. has often favoured the cause of the wealthy, but it is impossible to serve the cause both of the have and the have-nots in an equal just fashion. The church and consequently a Christian political party should aim at removing the artificial barriers of wealth and class which prevent the "common" man from developing and using fully the special gifts he possesses. No child in life should be handicapped because of the poverty of the parents. (This is still possible in Canada.)

The Bible condemns the rich and is the "Gladiator" in the arena of life championing the cause of the poor. (Luke 4:18: 12:15; 14; Matth. 13:22; 19:23-24; Col. 3:2; Phil. 3:18-19; Prov. 14:31; Acts 3:6 etc.) Only a church which is deeply depentant for past failures and humble can again advocate and apply Christian principles. Let us not be afraid to re-examine our position and adjust our political thinking so that it may be relevant to the twentieth century.

Mankind is still the same since the Fall, and there has not been an elimination of selfishness in human nature, and the selfcentredness of man. The perpetual riddle of politics is, how it should be thought that God saw fit that sinful men were to rule their fellows.

We can only enter into the field of politics when we realize that the state is God's servant (Rom. 13, Matth. 28:18), and we are responsible to God for all our actions. The Lordship of Christ must prevail over politics. Let us have a Christian party true to the basics of the Scriptures.

J. D. Tangelder, B.Th.

•

Reply to Mr. Tangelder.

Since Mr. Tangelder does not refer to a special article, it is difficult to discuss intelligently what is described as "working hand to mouth on untested theories and popular catchwords". We therefore leave this accusation for what it is.

However, when Mr. Tangelder becomes more specific he makes us cautious. We would not judge about his quotation from Urwin's book. Unfortunately we do not know this book and consequently we are unfamiliar with the context of this quotation. Nevertheless the quotation points into the direction of the constitution of the state, namely the provision of the conditions under which man can live. Is that the point under discussion? Fine, but then we become a little confused when we continue to read the letter of our esteemed correspondent. Mr. Tangelder says then, "The Church of Christ has failed to provide these conditions." In other words we have changed subjects and are now talking about the church.

We do not believe that the Church has to provide for these conditions. The task and the actions of the church can only be judged within the framework of its own mandate. The Church has to preach the Word in such clarity and with such an authority, that it urges and compels the believers to live according to that Word. But the Church has to abstain from providing the conditions.

Although we do not want to hide the weakness of the Church, we want to see her as the body of Christ. Sometimes we fear that we are losing sight of the essence of the Church. The Church is composed of the believers, which means that what the Church is or is considered to be, is what I am or what I am considered to be (of course in conjunction with other believers). Consequently if I criticize the church I criticize myself. If we may quote part of Mr. Tangelder's letter in this sense that we substitute the word "Church" for "I" then we read for instance: "I have been unconcerned about the victims of industrial revolution and early capitalism, and I have bitterly resisted social changes . . . I have failed to fulfill my duty and thus I am judged and found guilty by the records of history".

Of course, we do not want to say that the Church has been and is blameless. However, it would be healthy if we would be constantly aware of the fact that when we condemn the Church we condemn ourselves.

It would take too much space to go into details about the social attitude of believers in this and the preceding century. In general, however, we may say that indifference towards "secular" life is often caused by a wrong conception of religion. As soon as I think that my faith is something private for my soul and is concerned about the life hereafter only, naturally that faith looses its grip on the world around me.

Finally, we question Mr. Tangelder's statement that "the Bible condemns the rich". None of the references of Scripture, which are quoted, substantiates this statement. If this would be true, how do we have to explain the riches of Abraham and of Job and of Solomon? The Bible does not condemn the rich, it condemns the idolatry with richness, people "whose God is their stomach" (Phil. 3:19). When we are admonished in Proverbs 14:31 "he who is kind to the needy honours Him", then it is clear that this is not directed to the poor in the first place, but to those who have. The Bible condemns all idolatry, because God should be all and in all. This is the clear message of the Church, which at the same time excludes class struggle.

Editor.

Onder de SCHEMERLAMP

(2)

Beste Lezeressen,

U wilt dit wel beschouwen als een vervolg op de Schemerlamp van vorige week. Ik ontving een lange brief van een lezer, Mr. O., die Uw Saskia vaderlijk vermaant, omdat ze z.i. "hier te ver gaat en daar niet ver genoeg". Hij schrijft openhartig, dat mijn antwoorden daarom "altijd verzet in hem opwekken". Wel, dat spijt me, beste lezer, maar ik ben nu eenmaal gezegend met een eigen opinie.... en U kunt toch niet verlangen, dat ik dingen neerschrijf, die niet oprecht gemeend zijn. Wie zou er gediend zijn met een rubriek als de Schemerlamp, wanneer men zich niet eerlijk kon uitpraten? En niemand eist toch van U om het met anderen of met mij eens te zijn? Ik zou zeggen: het tegendeel is meer gewenst, wij houden wel van een fikse discussie!

Naar Uw gevoelen ging ik dus te ver, toen ik over de catechismus schreef? Goed, dat is Uw opinie en U hebt er het volste recht op. Maar, Mr. O., in wat U daar voetstoots aannam, sloeg U de plank ver mis. Ik stelde me "niet maar direct achter de mening van een andere vrouw", in het begin heb ik hier duidelijk vermeld, dat ik al jaren ongeveer dezelfde gedachten had. En Mevrouw Diemer is niet "een vrouw, die zo in het Centraal Weekblad haar hart eens uitstortte over die ouderwetse catechismus". Zij is een in Nederland beroemd rechtsgeleerde en een vaste medewerkster van dat blad. Nee, Mr. O., ik ken haar helaas niet en heb haar zelfs uit de verte nooit gezien. Wie zij is, had op mijn standpunt niet de minste invloed. Ja, wat Uw Ds. Couvee schreef, heb ik ook gelezen en ongetwijfeld zullen velen het met hem eens zijn. Daar staat tegenover, dat vele anderen het in meerdere of mindere mate met de critiek van Mevr. Diemer eens zijn. Niet alleen aan de overkant, maar ook in ons land.

In dit verband wil ik nog opmerken, dat ik met belangstelling las hoe men later op een vergadering van ambtsdragers in B.C. ook een discussie over onze Heidelberger had gehouden. In het betreffende verslag stond letterlijk: "De voorlichting van Saskia over de catechismus werd door spreker duidelijk uiteengezet en van de hand gewezen". Vreemd, als men bedenkt, dat ik hier geen voorlichting verschafte, maar dit onderwerp slechts in algemene bespreking gaf. En nog vreemder, als men bedenkt, dat de ambtsdrager, die het door mij geschrevene blijkbaar zo afdoende van de hand wees, niet de moeite had genomen om aan ons gesprek onder de Schemerlamp bij te dragen. Hoe jammer, want van die doorslaande Brits-Columbiaanse argumenten hadden we toch allen graag kennis genomen!

Onze lezer schrijft voorts, ook al naar aanleiding van mijn antwoord aan Buitenbeentje:

"Ik geef toe, er worden wel eens te snelle oordelen gevormd en uitgesproken. Maar is het anderzijds niet verblijdend, dat er ook nog mensen zijn, die ergens warm voor kunnen lopen? Heerst er onder ons niet teveel een Jan Salie-geest, als het gaat over de taak en de roeping en de verantwoordelijkheid, die een christen krachtens zijn christenzijn heeft tegenover de wereld? En is het dan niet verklaarbaar dat, als de oproep: Kom, ga met ons en doe als wij! met een onverschillig schouderophalen beantwoord wordt, er dan oordelen geveld worden, die misschien wel niet rechtvaardig, mar dan toch wel begrijpelijk zijn?

U hebt in Uw antwoord aan Buitenbeentje wel het een en ander recht gezet, waar ik blij om was. Maar U hebt ook nog wel wat scheef laten staan, waar ik niet blij om was. Laat het waar zijn, dat in Uw oren de leus, die U aan Dr. Kuyper toeschrijft, wat afgezaagd begint te klinken, het is niet waar, dat christenen met het werken voor de verwezenlijking van die leus — Christus Koning op alle terreinen des levens — nu wel kunnen stoppen. U hebt dat ook niet gezegd, maar waarom dan het beginsel, dat achter die leus ligt, op deze wijze afgedaan? (? - S.)

Is het niet juist, dat hier van de daken verkondigd wordt, dat Christus in de verhoudingen op maatschappelijk en staatkundig terrein niets te zeggen heeft? En moeten we dan niet blij zijn, dat sommigen toch de moed hebben om dwars daartegen in de leus aan te heffen: Er is geen enkel terrein, waarvan Christus, die aller soeverein is, niet zegt: Mijn! Als U zegt: "Canada behoeft niet door ons, Calvinisten van Nederlandsen huize, voor Christus veroverd te worden, het is van Hem", dan vind ik dit maar een eenzijdige uitdrukking. Het is de waarheid. Maar aan wie gaf Christus de opdracht om alle volken te onderwijzen en hen te leren onderhouden al wat Hij hen geboden had? Was het niet aan Zijn discipelen? Weten alle Canadezen al, dat Canada van Christus is? En als de Nederlandse calvinisten (en met hen, naar ik hoop, heel veel Canadezen) dat wel weten, hebben ze dan niet de taak om die wetenschap uit te dragen? En vormen ze dan toch niet een deel van de stoottroepen, waarvan U zegt, dat ze zich niet uit hoogmoed op de borst mogen slaan?

Natuurlijk mag dat niet. Ik denk, dat het meer nodig is om ons op de borst te slaan zoals de tollenaar dat deed, met de uitroep: O God, wees ons zondaars genadig! Omdat we nog maar zo weinig bereidheid vinden om ons als stoottroepen te laten gebruiken. Als we dan in deze zin doordenken en dat moeten zien als de ons door Christus opgelegde taak, hebben we dan ook niet de opdracht om mede-christenen te vermanen, als ze zich van die taak niets aantrekken? Volgens Buitenbeentje mogen we dat niet doen, want die anderen zijn even goede christenen, alleen voelen ze er niet voor om zich aan verschillende organisaties te geven. Zij schijnt meer te houden van een knus kerkelijk leven. In haar denken is een organisatie van farmers en een organisatie van arbeiders en vanzelf dan ook een politieke organisatie maar overbodige luxe. Bladen als de Banner en de Wachter, die het daar weinig over hebben, vallen dan alleen maar in haar smaak. En een blad als C.C., dat midden in het bruisende leven wil staan, dat is haar wat te druk.

Dan worden zij, die zich met veel gebrek toch ook aan die taken willen geven, eigenlijk de "buitenbeentjes". Ik zou hierover nog veel meer kunnen schrijven, maar wil het hierbij laten. Ik hoop, dat U het me niet kwalijk neemt, dat ik me als man in een gesprek tussen vrouwen gemengd heb. In Christus komt het man- of vrouwzijn er niet zoveel op aan, maar wel het zijn van een nieuw schepsel."

Natuurlijk bent U welkom, Mr. O. en onze zeer gewaardeerde gast! Ik moet bekennen, dat ik dit gedeelte van Uw brief enkele malen doorgelezen heb, omdat ik niet snapte op welke punten U nu eigenlijk van mening verschilt. De zaak is, dat U het ondanks vele "ifs and buts" met mijn antwoord aan Buitenbeentje eens bent. (Waarom zegt U, dat ik het beginsel "afgedaan" heb? Terwijl ik juist geprobeerd heb om het terug te brengen tot de Bijbel, waar het vandaan komt.) Echter moet ik U adviseren om de houding van kerkleden, die om bepaalde redenen nog afwijzend staan tegenover een onderdeel der christelijke actie in ons land, maar niet zonder meer als "onverschillig schouderophalen" te betitelen. Het kon n.l. wel eens blijken, dat er mensen onder hen zijn, die er net zo hard en lang over nagedacht hebben als zij, zich zich vóór zulk een actie spannen.

De oproep: "Kom, ga met ons en doe als wij!" is prachtig. Maar vergeet niet, dat dikwijls door de enthousiaste mensen, die deze oproep doen uitgaan, geen rekening gehouden wordt met de suggesties en goedbedoelde critiek van anderen, die er een ietwat verschillende kijk op na houden. Deze "minderheid" zal dan in het begin wel meewerken, maar na verloop van tijd, — wanneer ze merkt, dat er naar geen enkele van haar suggesties geluisterd wordt — oordelen, dat het doel zo niet bereikt kan worden en zich misschien ontmoedigd geheel terugtrekken. Een nieuw conflict is dan geboren.... Dit is maar geen uit-de-mouw-geschud verhaaltje, Mr. O., maar een accuraat relaas van wat ik tijdens mijn verblijf in Canada meermalen zag gebeuren.

Wie zulke "interne" moeilijkheden zonder vooroordeel bestudeert, zal de oorzaak spoedig ontdekken: wij, gereformeerde christenen, zijn geneigd om in kaarsrechte lijnen te denken. Het moet liefst allemaal "langs de aloude paän". Deze denkwijze heeft ongetwijfeld grote voordelen: men wordt behoed voor afdwalingen van de goede koers. Doorgevoerd tot in het extreme heeft diezelfde denkwijze echter ook nadelen: men is niet in staat om het verdienstelijke in frisse ideeën te waarderen en is bevreesd om nieuwe wegen in te slaan, zelfs waar de plaatselijke of landelijke situatie dit duidelijk vereist. Een gebrek aan "vision" en aanpassingsvermogen dus, waarmee de meer progressieve werkers onder ons bij herhaling geconfronteerd worden. Ik ben wel gedwongen om in algemene termen te spreken, Mr. O., maar vertrouw, dat U mijn bedoeling begrijpt: de grootste voorzichtigheid in het oordelen over de welmenende broeder of zuster, die het niet met ons eens blijkt te zijn, is hier geboden! In onze bijzondere omstandigheden is het wijs om te luisteren naar hun critiek.

Met veel van wat U schrijft, ben ik het volkomen eens, zoals U in de betreffende Schemerlamp hebt kunnen lezen. U noemt voorts de "mensen met een Petrus-natuur, die zich spontaan met al hun krachten geven aan wat zij als een groot ideaal hebben leren zien". Ja, gelukkig dat die er zijn! Waar U echter een vergissing maakt, Mr. O., is wanneer U dit idealisme slechts opmerkt in de mensen, die zich geven voor de christelijke arbeidersbeweging, het onderwijs, de opbouw van een politieke partij etc. Gelooft U van mij, dat men ook een apostelnatuur — misschien geen Petrus, maar toch wel een andere — terugvindt in mensen als Buitenbeentje, die zich meer aangetrokken voelen tot de zending, de evangelisatie, het werk onder de buitenkerkelijke jeugd, de christelijke barmhartigheid etc. Wellicht niet zo spectaculair als de eerstgenoemde acties, maar even belangrijk.

Het aan de wereld verkondigen, dat Christus Koning is, is een grootse opdracht. Die door onze dagelijkse handel en wandel ondersteund moet worden.... en geldt voor elk terrein van het leven. Niet alleen op dat, waarvoor Mr. O., Rev. X., of Saskia zich interesseert. In het kort: de Petrus moet aangevuld worden door de Johannes en anderen, want alleen kan hij de opdracht van zijn Meester niet uitvoeren. Een waarheid, die de Here Jezus ons glashelder gedemonstreerd heeft, toen Hij Zijn kerk op aarde stichtte: twaalf mensen, wier naturen en interessen onderling verschilden, soms als de dag van de nacht!

Christenen als Buitenbeentje houden niet van "een knus kerkelijk leven", Mr. O. Dit is nu een beschuldiging, die werkelijk ongerechtvaardigd is. Daar zij juist met ernst bezwaar maakte tegen de beslotenheid, waarin zovelen van haar mede-kerkleden voortleven zonder zich te bekommeren om de mensen in hun omgeving, die God niet kennen. Mag U haar indelen bij de Jan Salies onder ons, omdat zij eerder warm loopt voor andere acties dan voor een farmers- of arbeidersorganisatie? Ik betwijfel het. Maar één ding staat wel vast: daar schieten genoemde organisaties ook geen steek mee op! Wat U beter kunt doen, is: met volharding trachten om ook zulke mensen voor Uw doel te winnen. Slaagt U niet, dan is dat erg jammer, maar hebt U toch de wetenschap, dat zij als christenen-van-de-daad op een ander slagveld aan de strijd willen deelnemen. Slaagt U wel, fijn, dan hebt U tegelijk een aantal actieve leden gewonnen. Hier wacht dus meer werk voor de propagandacommissie van de christelijke farmers, die ik veel succes wens!

Hartelijk gegroet, Mr. O., en als mijn antwoord onverhoopt weer verzet in U opgewekt heeft, bedenk dan met een glimlach dat sinds onheuglijke tijden één vrouw duizend mannen te erg is.... Blijf nog even bij ons s.v.p., want ook de volgende Schemerlamp heeft voor een gedeelte betrekking op Uw schrijven.

Wegens beperkte plaatsruimte moeten wij het hierbij voor deze week laten. In ons volgend nummer willen wij graag antwoorden op een brief die wij van Mrs. P. ontvingen en die reeds lang op antwoord wacht.

Uw SASKIA.

OUDE WENSDROOM VAN DE CSAREN GAAT IN VERVULLING

Rusland heeft nog steeds gebrek aan spoorlijnen en wegen. Als voorbeeld noemen wij hier het feit dat het land voor zijn verbindingen naar het Verre Oosten is aangewezen op zegge en schrijve één of hoogstens twee spoorlijnen. Aan deze spoorlijnen "hangt" dan een gebied, dat groter is dan West-Europa. Ook in het westelijk deel van Rusland heeft men nieuwe verbindingen nodig, want de groei van de bevolking en de ontwikkeling van de industrie vragen steeds grotere transporten. Het Staatsplanbureau heeft nu een plan ontworpen om dwars door heel westelijk Rusland een grote scheepvaartverbinding te maken. In feite gaat het hier om een directe waterverbinding tussen de Oostzee en de Zwarte Zee en via deze zee naar de Middellandse Zee. Vijf rivieren zullen woor dit plan worden ingeschakeld, terwijl een aantal kanalen voor de onderlinge verbindingen zullen zorgen. Waar nodig zullen voor dit plan worden ingediept en gekanaliseerd. Men hoopt het projekt binnen 5 jaar gereed te hebben. De nieuwe waterweg betekent voor de scheepvaart een besparing in reisafstand van maar liefst ca. 3000 mijl. Een dergelijke scheepvaartverbinding was reeds een oude wensdroom van de czaren, want de macht van een staat komt niet verder dan zijn verkeersmiddelen reiken.

EX-PRIEST KIDNAPPED

The Foundation "In de Rechte Street" (P.O. Box 71, Brampton, Ont.) writes us as follows:

The Foundation "In de Rechte Straat" (In the Straight Street) has bought a large house in Velp, the Netherlands, which will be used as a haven for ex-priests in Europe.

The Rev. H. J. Hegger writes us:

That a haven for ex-priests in Europe is necessary shows the following:

During my stay in Canada my wife received a letter from the International Council of Christian Churches, stating that a priest, Dr. Hugh Farrell, who was converted to the Reformation, wanted to see us. However this was not possible at the time.

I wrote him immediately after my return and sent my letter to his temporary address in Rome. However, I never received an answer, which I did not understand as Dr. Farrell himself had been trying to get in touch with me. The solution to the mystery came this morning. The news-bulletin of the I.C.N. published this news-item:

Kidnapping of ex-priest in Rome

The English Churchman gives now the details of an attempt in Rome to kidnap a converted Roman Catholic priest. The priest referred to is Dr. Hugh Farrell who at one time was a member of the Order of the barefooted Carmelites, a man with a brilliant intelligence and such a spiritual knowledge that Rome considers him to be dangerous.

His lectures about "The Religious and Political dangers of Romanism" attracted much attention last year.

While he was having his lunch in a restaurant in Rome he became unconscious. When he regained consciousness he discovered that he was not in a hospital but in a monastry. There was no doubt but that someone had doped him. When he was fully recovered he was spoken to by several priests. The obvious "coincidence" was, that the monastry belonged to the same Order of which Dr. Farrell once was a member. The others tried to convince Dr. Farrell that he ought to return to the flock. After some discussion, the priests asked Dr. Farrell if he wanted to see the head of the Order. He agreed. An automobile was ordered and in the meantime he was allowed to dress himself. When he went outside to the car he was greatly relieved to see it standing on the highway. Dr. Farrell however passed the car and headed straight for the railway station. The priests did not dare follow him as they knew that he would call immediately upon the men (communists) who were working at the railway station, should they try to molest him any further.

Maritime Matinee

Ditmaal willen wij ons verslag uit de Maritimes beginnen met een "personal note". Uw correspondent is nog niet zo heel lang geleden bevestigd als ambtsdrager in de Christian Reformed Church. En mede uit hoofde van dit eerbaar en heerlijk ambt gevoelen wij ons geroepen U, geachte lezer, iets meer te vertellen van ons kerkelijk leven in dit schone gedeelte van onze Canadese natie.

De zes kleine Christian Reformed gemeenten in de Maritimes zouden wij willen noemen de kerken in de verstrooiing. Niet alleen liggen ze verspreid over de drie Atlantische provincies, maar ze zijn ook gescheiden van het centrum van ons kerkelijk leven in Michigan en Ontario, door de grote Rooms-Katholieke provincie Quebec.

Maar zoals eenmaal in Klein-Azië, zo ook nu in de Maritimes, de onderlinge band is hecht en sterk. De zes gemeenten tellen samen 146 gezinnen. En hoewel grote afstanden de gemeenten onderling scheiden, deze gezinnen leven met elkaar mee. De strijd der gemeenten is onze gezamenlijke strijd. Onzer persoonlijke moeiten, leed en verdriet zijn ons gezamenlijk leed en verdriet. Regelmatig verschijnt dan ook ons Maritime kerkelijk bulletin, waarin het nieuws van elke gemeente wordt opgesomd.

De man die een leeuwen-aandeel heeft gehad in het organiseren der gemeenten en het smeden van deze onderlinge band, is ex-home-missionary Rev. R. J. Bos, thans predikant in Willmar, Minnesota. De naam van Ds. Bos heeft een ietwat legendarische klank gekregen. In de vijftiger jaren heeft deze trouwe dienstknecht, samen met zijn echtgenote, deze provincie doorkruist van Noord naar Zuid en van Oost naar West. Veel later heeft de onlangs overleden predikant Ds. A. Haalboom de voetsporen van Ds. Bos gevolgd, en ook zijn naam is dierbaar geworden. Thans verzorgen vier predikanten de gemeenten, en over deze herders willen we straks nog iets meer zeggen. Nu eerst een vogelvlucht indruk van de zes gemeenten in de Maritimes.

In het hartje van New Brunswick ligt Fredericton, de hoofdstad. En in die hoofdstad en in de nabije schone dreven, wonen de zestien gezinnen die samen de Christian Reformed Church van Fredericton vormen.

Deze gemeente is een home-mission post. Een belangrijke post, ik zou haast zeggen een voorpost van onze kerk in de Maritimes. De unieke positie van deze gemeente zal U duidelijk worden, wanneer U zich de reeds boven gemaakte opmerking te binnen roept, dat de Maritime provinces van Midden-Canada zijn gescheiden door de provincie Quebec. En vanuit deze provincie, die overwegend Rooms-Katholiek is, oefent Rome een machtige en doordringende invloed en pressie uit in zuid-oostwaartse richting, d.w.z. in de richting van de Maritimes. Deze Roomse invloed mogen we niet onderschatten. Zij wordt opgevangen door een protestantse linie die door New Brunswick loopt, en in deze linie neemt Fredericton een belangrijke plaats in. We horen nog wel eens de opmerking dat ons getuigenis en onze calvinistische wereld- en levensbeschouwing van geen betekenis is in dit grote land. De gemeente in Fredericton leeft uit een andere gedachte en uit een andere geest, de Pinkster-Geest. Zij noemen zich nog steeds zonen der Reformatie en wie durft dan nog zeggen dat een leven uit de Geest van geen betekenis en invloed zal zijn?

Vanuit Fredericton gaan we via Moncton, en via een grote veerpont naar Prince Edward Island, met de hoofdstad Charlottetown. Deze landelijke hoofdstad van dit lieflijke eiland verkeert in een rust, die we nergens anders meer vinden in Canada. En verspreid over het middenstuk van dit wonderlijk schone eiland is de gemeente der Christian Reformed Church, samen negentien gezinnen. Onze gezinnen op het eiland hebben het goed en ze gaan, economisch gezien, een goede toekomst tegemoet. En hoewel onze gezinnen op het eiland ook van de aarde aards zijn, verwachten zij de uitkomst toch niet van eigen kracht en getuigen zij van vele onverdiende zegeningen ook in het kerkelijk leven. Terwijl wij dit schrijven horen wij dat Ds. M. Dornbush van Brandon, Manitoba naar dit schone eiland komt om de geestelijke verzorging op zich te nemen. Ook hier zijn wij getuigen van de verhoring van onze gebeden.

Vanuit het eiland trekken we zuidwaarts, weer varen we over het water en bereiken de kust van Nova Scotia en de gemeente in New Glasgow. De farmers gemeente in New Glasgow, bestaande uit veertien gezinnen, vergadert, trouw iedere Zondag in het lieve kerkje van de United Church in Alma. De United Church vergadert hier eenmaal, de Christian Reformed Church tweemaal iedere Zondag. Ook hier is de getrouwheid in de eredienst een getuigenis.

We trekken verder zuidwaarts en komen in Truro, de hub van Nova Scotia, "here 12.500 people work for a better community". Ik kan U verzekeren, waarde lezer, dat aan de opbouw van deze gemeenschap de 42 gezinnen van de Christian Reformed Church hun deel hebben. Dat wil nu weer niet zeggen dat de gemeente in Truro het community-ideal, als hoogste goed nastreeft. Prof. H. Van Riessen heeft hieromtrent een duidelijke taal gesproken. En toen we ons oor te luisteren hebben gelegd in het aardige kerkje in Truro, hebben wij daar de plaatselijke predikant beluisterd, die niet het community-ideal verkondigde, maar wel het kostbare Woord van God. Dat Woord weet niet van een community-ideal, alleen van een geloofsgemeenschap, die antithetisch staat tegenover de gemeenschap die deze wereld wil cultiveren. En wanneer onze gezinnen in Truro hier hun roeping verstaan, dan is daar de strijd, maar ook de overwinning.

Van Truro verder zuid-westwaarts bereiken wij Kentville, het lieflijke plaatsje verscholen in de vredige Annapolis Valley. Iets van de eiland-geest vinden we hier terug. We hebben enkele woorden gewisseld met de ex-Twentenaren, die hier wonen en werken. De plaatselijke predikant was zo welwillend ons iets te vertellen over de nieuwe kerk. Dit fraaie gebouw verblijdde ons hart. Het sterk slopende dak dat oprijst van de grond tot in de blauwe hemel, was voor ons een teken van de gemeenschap die de aarde heeft met de hemel. Wordt het niet ten hoogste tijd dat wij ook in onze kerkelijke architectuur getuigenis afleggen van ons algemeen ongetwijfeld christelijk geloof, dat de wereld overwint?

Tenslotte zijn we terecht gekomen in Halifax; hier bouwen 24 gezinnen mee aan de uitbreiding van Christus' Koninkrijk. Weet de gemeente wel dat zij, op twee na, de grootste gemeente der Christian Reformed Church in de Maritimes is? Wie klaagt daar over een klein getal? Gideon heeft ons hier dan wel het één en ander te zeggen. Dankbaar zijn wij dat ook in deze grote en strategisch zo belangrijke havenstad onze Christian Reformed Church haar boodschap doet horen. We denken even aan de brieven die Christus schreef aan de zeven gemeenten in Klein-Azië. Was het toeval dat de eerste drie brieven gericht werden aan de kerken die gelegen waren in de drie centra van de toenmalige wereld? Christus schenkt bijzondere aandacht aan de sleutelposities in Zijn Rijk. Ook Halifax is een centrum in deze wereld. Hier wil Christus Zijn kerk bouwen, en wie hier ongehoorzaam is of zwak, of mismoedig, die doet het werk van Christus tekort.

Deze kleine gemeenten zijn in het bezit van vier predikanten en we hebben U beloofd dat wij ook over hun persoon iets zouden vertellen. Mocht U deze zomer in de Maritimes vertoeven met vacantie, dan kunt U deze vier mannenbroeders gemakkelijk herkennen. Neem b.v. Ds. Van Dyk, hij is een zeer lange predikant (we schatten 2 meter). Daar is Ds. Kunst, hij is van behoorlijke lengte (1.85?). Dan Ds. Mennega, hij is weer iets kleiner (1.70?). En tenslotte de kleinste van het viertal, Ds. Lieverdink (1.60?). Wanneer U slecht bent in het schatten van de lengte, kunnen we U nog een ander middel aan de hand doen om uit te vinden wie de betrokken predikant wel mag zijn. Let U slechts op de kleur van hun respectievelijke auto's. Ds. Mennega rijdt in een witte car. Ds. Kunst in een grijze, Ds. Van Dyk in een rode en Ds. Lieverdink in een groene car. De bonte kleuren geven ons een indruk van de verscheidenheid van gaven. De afgelopen winter hebben wij zeer prettig met deze predikanten mogen samenwerken. Reeds op een afstand wisten we met wie we te doen hadden, want behalve lengte en kleur, zagen we Ds. Kunst nooit zonder pijp, Ds. Van Dyk nooit zonder pet, Ds. Mennega nooit zonder hoed en Ds. Lieverdink nooit zonder vrouw.

Waarom zal ik verder gaan? Welke indruk ik bij U heb gewekt met dit schrijven blijft mij onbekend. Misschien zegt U, alles koek en ei daar in de Maritimes? Mag ik U verzekeren, waarde lezer, dat ons klein getal dit grote voordeel heeft dat wij de uitkomst en de toekomst niet verwachten van geld en goed en macht, maar van Hem, die bij dagen en bij nachten ons nabij is, en die nooit laat varen het werk Zijner handen.

Bluenose.

De Godsdienst in Rusland

Twee gebeurtenissen uit de laatste tijd geven nog weer eens de officiële Russische houding tegenover de godsdienst weer. De Russische Joden werden pijnlijk getroffen door de Sovjet maatregel waarbij de productie van Matse (het ongezuurde brood) in de staatsbakkerijen werd afgeschaft en invoer van overzee werd verboden. Talrijke Joodse bladen hebben opgemerkt dat deze verhindering om een voorschrift inzake het Joodse Paasfeest na te komen past in het algemene stel van maatregelen tegen de Joden, hun instellingen en gewoonten. De heer Pavlov, leider van de Bond van Jonge Communisten in de Sovjet Unie, beweerde dat de constitutionele waarborgen voor vrijheid van godsdienst geen betrekking hadden op kinderen. Bijzondere aandacht behoort te worden geschonken aan "de bescherming van kinderen tegen de invloed van gelovige ouders en familieleden". Terwijl hij beweerde dat de vrijheid van geweten alleen gold voor volwassenen, voegde de heer Pavlov spottend daar aan toe: "Men kan niemand toestaan een kind geestelijk te verminken en zijn ongevormd bewustzijn geweld aan te doen".

(ICN)

FRANKRIJK ONTBEERT CHRISTELIJK ONDERWIJS

Onlangs publiceerde het (Nederlandse) "Centraal Weekblad" een artikel, dat wij hier in zijn geheel overnemen:

Van de hand van ds. H. J. Winter, gereformeerd predikant te Parijs, troffen wij in "Lettres de Paron" enige tijd geleden een artikel aan over het onderwijs in Frankrijk. Daarin wordt ons nog eens weer goed het grote voorrecht voor ogen gesteld waarin wij in Nederland (met zijn honderden christelijke scholen) mogen leven. Terwijl het artikel ons anderzijds een aardige kijk geeft op de situatie van het christendom in Frankrijk. Het leek ons dan ook waardevol de beschouwingen van ds. Winter door te geven aan de lezerskring van ons blad.

Een bepaald opwekkend onderwerp is dit niet om over te schrijven. Want in feite bestaat er geen christelijk onderwijs in het land van de Gallische haan.

En dat, terwijl er toch ruim 800.000 Franse protestanten zijn. Zonder vrees voor tegenspraak kan men echter zeggen, dat het vrijwel uitgesloten is ook maar één principieel voorstander van vrij christelijk onderwijs onder hen te vinden. Sterker, zij zijn beslist tegenstander.

Predikanten voorop

Daarbij gaan de predikanten voorop. De meesten van hen hebben reeds moeite financieel rond te komen en hun dikwijls groot gezin, dat de nodige kosten meebrengt, maakt, dat zij de gedachte zelfs van een eigen school, die dus door de gemeenteleden zou moeten worden onderhouden, verre van zich werpen. Ook al zouden zij de noodzaak van een christelijke school met het oog op de toekomst van de kerk inzien (wat helaas niet het geval is) dan zouden zij zich nog om geldelijke redenen tegen moeten verklaren.

Wie ervan overtuigd is, dat een kerk zonder christelijke school geen toekomst heeft, kan dus ten aanzien van de Franse kerken geen grote verwachtingen koesteren. Daarentegen heeft Rome er alle oog voor, dat "wie het kind heeft, de toekomst heeft". Precieze getallen staan mij niet ter beschikking, maar vast staat, dat reeds een aanzienlijk deel der leerplichtige jeugd naar rooms-katholieke scholen gaat. Temeer, waar er nu een mogelijkheid van gedeeltelijke vergoeding van de kosten en van de salarissen geopend is, slaat de schrik onze protestantse geloofsgenoten om het hart en zijn zij meer dan ooit vurige voorstanders van de zogenaamde neutrale en openbare school.

Deze houding is uit de geschiedenis te verklaren; het Franse protestantisme heeft zo'n heel ander verleden dan het Nederlandse. De schrik van de Bloedbruiloft, van de herroeping van het Edict van Nantes, van de eeuwenlange vervolging en achteruitzetting zit de Franse protestant nog in de leden. Wat zich nog altijd in roomse landen als Spanje, Italië en Zuid-Amerika afspeelt op het gebied van kerk en school, is begrijpelijkerwijs niet geschikt om de beduchtheid voor roomse godsdienstvervolging te verminderen. Hij is dan ook een besliste tegenstander van financiële gelijkstelling van openbaar en vrij onderwijs, want dit betekent machtsvermeerdering van Rome, dat krachtens haar aard uitsluit en verdrukt, waar het over de macht beschikt.

De Franse protestant redeneert als de voorstander van de openbare school in Holland: het onderwijs zij verheven boven geloofsverdeeldheid. Er bestaat geen christelijk rekenen of christelijke aardrijkskunde. Het ideaal is, dat kinderen van roomsen, protestanten, joden en vrijdenkers elkaar op de schoolbanken ontmoeten, elkaar leren dulden en waarderen; dit kan slechts verheffend werken en bijdragen tot het scheppen van verdraagzaamheid en de geestelijke eenheid van het Franse volk bevorderen.

Kortom, men verneemt hier hetzelfde holle, zij het goedbedoelde klanken, die wij ook in het vaderland moeten aanhoren.

1200 chr. scholen gesloten

Wat het waandenkbeeld betreft, dat de éne, onverdeelde, "neutrale" school de volkseenheid zou ten goede komen: weet u op het ogenblik één land, waar men geestelijk en politiek meer uit elkaar geslagen is dan Frankrijk?

Wij zijn ten diepste overtuigd van de waarheid van de uitspraak: l'école chrétienne est le parvis de l'église: de christelijke school is het voorportaal van de kerk. Dat hebben onze geloofsgenoten vergeten in 1882, in dat fatale jaar, waarin zij meer dan 1200 protestantse scholen met één slag ophieven en dat nog wel onder leiding van een protestants minister van onderwijs, Jules Ferry, die door zijn wetgeving een einde maakte aan de roomse overheersing op schoolgebied en de openbare school als ideaal stelde. Slechts enkele scholen hield men in stand, maar deze zijn intussen bijna alle te gronde gegaan.

De gevolgen voor de kerk zijn ruïneus geweest. Het feit, dat de regering de concessie deed om de donderdag vrij te geven om daarop gelegenheid te schenken godsdienstonderwijs te geven, kon niet goed maken, dat de kinderen op de andere dagen der week geen woord over God en Zijn dienst mogen horen.

Nu lijden veel kerken een kwijnend bestaan; jeugd wordt er veelal niet gevonden, de gezinnen gaan niet naar de kerk; hoogstens een enkel gezinslid en wat oudere vrouwen. Er zijn gelukkig goede uitzonderingen, maar het totaalbeeld is weinig hoopgevend.

De meest radicale oplossing zou zijn enkele honderden kerken dicht te spijkeren en grote borden aan te brengen met het opschrift: Danger de Mort, doodsgevaar.

Want het is doodsgevaarlijk een kerk binnen te gaan, waar men de kinderen aan hun lot overlaat en hen na het aanhoren van de liturgie de kerk uitstuurt om in een lokaliteit wat zondagsschool te houden om daarna met hen wat te gaan "padvinden".

Men is allang het pad kwijt, als men er geen enkel vermoeden meer van heeft, dat God een verbond heeft opgericht met ouders en kinderen; als de heilige doop een slag in de lucht, een formele traditie is geworden en als men na een jaar bijbels onderricht en één jaar catechisatie kinderen van 15 en 16 jaar belijdenis laat doen. Gelukkig gaan er al meer stemmen op tegen deze praktijk, maar geen van die alle gaat zover, dat men ook maar op de gedachte komt van de noodzaak van christelijk onderwijs.

Van kerken scholen maken?

Het zou er voor veel Franse kerken beter uitzien, als men de kerkgebouwen veranderde in schoollokalen en de predikanten promoveerde tot onderwijzers. Zij zóuden dan niet zoveel meer rond behoeven te trekken, maar een grondleggend werk verrichten, de jeugd binden aan Christus en Zijn kerk en na verloop van jaren zou een school gebouwd kunnen worden en de kerk worden heropend. Over de financiering zou men zich dan ook niet zoveel zorg moeten maken, want dan zou de liefde er zijn en dan komt het geld er ook wel.

Van de vader van wijlen dr. W. G. Harrenstein las ik eens, dat als men bij hem kwam om een gift voor een kerk, hij altijd vroeg: en hoe staat het met de school, zorgen jullie daar wel voor?

De houding van onze Franse broeders en zusters is geheel anders, wanneer het over de zending gaat. Zij kunnen niet genoeg geprezen worden om hun ijver en toewijding. Het feit, dat Frankrijk tot voor kort geleden grote en uitgebreide koloniën had, maakt, dat in de kerk grote liefde en toewijding is om het evangelie bekend te maken onder de heidenen. Ook is er grote offervaardigheid voor de zending.

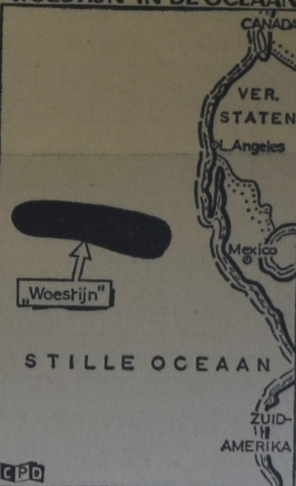
En wat is nu het eerste, dat die zendelingen doen? Gij kunt het in al hun rapporten lezen: zij openen christelijke scholen. Dringende oproepen plaatsen zij om jonge mensen op te wekken bij het christelijk onderwijs te komen op de zendingsvelden. Telkens staat erbij: als er geen protestantse onderwijzers komen, zal Rome alles in beslag nemen.

Gezegende resultaten heeft men gezien van het van jongsaf de kinderen vertellen van de Here Jezus. Wij verheugen ons over deze inconsequentie en kunnen het slechts blijven betreuren, dat wat men nodig acht voor heidenkinderen, aan het eigen kroost onthouden wordt. Protestantse christenen van Hollandse oorsprong hebben te Paron in de Yvonne een Franse christelijke school opgericht. Allereerst bedoeld voor de kinderen uit eigen kring, neemt men ook kinderen op uit Franse protestantse en ongelovige gezinnen. Voor zulke mensen is het bestaan van "Paron" een ontdekking en talloos zijn de brieven en bewijzen van dank van ouders, die de vrucht van christelijk onderwijs en opvoeding hebben mogen constateren in het leven van hun kinderen.

Het zenden van zijn kind in dit land naar de christelijke school van Paron betekent een groot offer; men moet zijn kind op het internaat doen en een hoog schoolen kostgeld betalen.

Nederlands voorrecht

Beseft daarom te meer het voorrecht, dat u in Nederland geniet bijna steeds in uw onmiddellijke omgeving een school te kunnen vinden, die gesticht is in gehoorzaamheid aan het woord van de Heiland: Laat de kinderen tot Mij komen.

WOESTIJN IN DE OCEAAN ONTDEKT

Men heeft een nieuwe woestijn ontdekt die minstens 2000 km lang moet zijn. Het feit dat men een dergelijke reusachtige woestijn nog niet eerder heeft weten te ontdekken, komt neer op het feit dat deze woestijn in de oceaan aanwezig is. Het Amerikaanse Scripps Institution heeft in de Stille Oceaan, zie kaart, een "woestijn" ontdekt, die praktisch geen levende organismen bevat. Er zullen nog nadere onderzoekingen worden gedaan in de loop van dit jaar. Voorlopig verklaart men het bestaan van deze "woestijn" in de oceaan door het ontbreken van zeestromingen van de oppervlakte van de zee naar de zeebodem, enz. Bij gebrek aan een dergelijke "pompbeweging" ontstaat er in het betreffende gebied geen behoorlijke circulatie van de voedingsstoffen voor plant en vis. Het verloop van de winden boven het zeeoppervlak zou dan de laatste stoot zijn om een "woestijn" in de oceaan te doen ontstaan. Men hoopt in de toekomst nog meerdere "woestijnen" te ontdekken, want dat zou ons nader brengen tot verschillende problemen inzake het "leven" van de oceanen zelf, waar wij nog steeds bitter weinig van weten.

CLASSIFIED ADS

For "letters under number" $ 0.50 extra.
Birth-announcements $ 3.00
Engagement-announcements $ 3.00
Marriage and anniversaries $ 4.00
Notifications of death $ 4.00
Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

— — —

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $ 2.00. Every word more 5¢
Send your payment together with your ad to:
Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With joy and gratitude to God, we announce the birth of our daughter and sister

CAROLINE LOUISE

Mr. & Mrs. James Vander Kooy.
Simon & Ina
Trudy Jim
Cathy Betty
John Jack
Mary Helen
Corry Ricky
Peter

June 10th, 1962.
R.R. # 5, Simcoe, Ont.

Na zeven maanden lijden nam de Here tot Zich onze geliefde moeder en grootmoeder

MARGJE VAN DEN BERG,

echtgenote van Willem van den Berg,
op de leeftijd van 71 jaar.
Zwartsluis, Holland.

"Die den Zoon heeft, die heeft het leven."
1 Joh. 5:12a.

Namens de kinderen in Canada:
New Brunswick: Mr. & Mrs. K. Vandenberg & fam.
Telkwa, B.C.: Wed. Ge Vandevelde & fam.
Houston, B.C.: Mr. & Mrs. W. Vandenberg & fam.

Juni 1962.

Uit Nederland ontvingen we het bericht, dat op 10 Juni in Jezus ontslapen is onze innig geliefde Moeder, Groot- en Overgrootmoeder

ANTJE BOONSTRA,
geb. Lulofs,

in de gezegende ouderdom van 78 jaar.
Haar begeerte was om ontbonden en met Christus te zijn.
Ps. 68 : 20 en 21.

Familie J. Vander Wal.
227 Charlton Ave. W.
Hamilton, Ontario.

Tender Notice

Tenders for General Contract will be received by the CHR. SCHOOL SOCIETY OF BRAMPTON for

a one classroom addition to their school building.

Drawings and specification prepared by H. Mastenbroek, Toronto are available from June 25, 1962.

Requests for plans shall be made by phone CH 4-9184.

Tenders will be received by mail not later than July 6, 1962, 4 P.M. and shall be addressed to the Chairman of the Building Committee John Knox Christian School Society of Brampton, % H. Mastenbroek, Architect-Designer, Box 6, Rexdale, Ont.

The lowest or any tender will not necessarily be accepted. A deposit cheque of $25.00 will be required.

H. MASTENBROEK,
Toronto.

Available:

HOMESTEADS

fertile land, easy to clear, in famous Peace River District. Wanted someone to start a Bakery. For information write: Box 234, Grande Prairie, Alta.

MEAFORD BEACH

Accomodation available during the summer months (except week of August 6—11) for 4 girls or family of 4. $ 20.00 p. person, from Mo. to Sat., everything included. Mrs. W. J. Diesveld, Collingwood St., Meaford, Ont. Phone 296J.

For complete holiday enjoyment
"LITTLE EUROPE RESORT"
Bracebridge, Muskoka, Ont.
Cottages - fishing - boating - camping. (35 miles from Chr. Ref. Church in Orillia).

Farm for Sale

Near Kentville, Nova Scotia — 160 acres under cultivation. Soil suitable for growing tobacco, chipping potatoes and other vegetables. Located in district close to potato chip plants and a frozen food plant where contracts are available. Tobacco now being grown in the area in quantity. Buildings consist of two dwellings, barns, etc. as well as a large warehouse where broilers are raised. On paved highway. Can be purchased with or without equipment. For price and further particulars apply P.O. Box 910, Wolfville, N.S.

Voor ROOKVLEES en PLOCKWORST

Gesneden of aan een stuk is het beste adres:

HOPMAN'S
MEAT MARKET

5 Emma St. Tel. EL 2-0740
CHATHAM, ONTARIO
P.O. Box 612

Alles is "Government Inspected".

Jack Bylsma

Real Estate
1607 King Street East
Hamilton, Ont.
Telefoneer LI 9-3894

HET ADRES VOOR FARMS EN HUIZEN IN HAMILTON EN OMGEVING.

Wegens vacantie is het kantoor GESLOTEN tot 20 Augustus.

"Low Priced Farms"

$2,500 down payment will handle this 100 acres in Dufferin County west of Orangeville. 6 room home, recently decorated, has new bathroom, pressure system, etc. Bank barn 50x50 in fairly good condition. Full price $8,500.

$3,000 down, balance on one mortgage. 125 acre farm in the Orangeville district. Choice level land with small stream. Large bank barn about 60x76 in excellent condition; implement shed 24x48. Comfortable 6 room home with nice shade trees. Well worth the price $11,500.

Gordon A. Hutchison
REALTOR
180 Broadway, Orangeville
Phone: 941-3510
Toronto Line: EM 4-2024

Experienced FEMALE WEAVERS

FOR DAY AND EVENING SHIFTS

Apply to Box no. 1501, % Calvinist-Contact, or to Mr. J. Austin, DOWNS, COULTER & CO. (CANADA) LIMITED
107 Wragge Street,
TRENTON, ONTARIO.

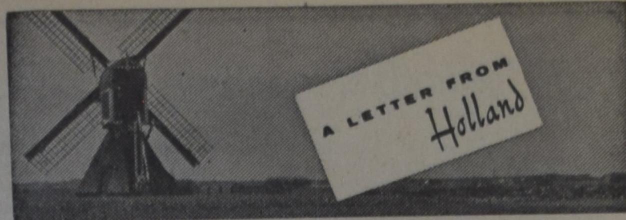
MILK CONTRACT

Just listed, 115 acres, well fenced, on paved road near Wainfleet, Ont. Extra large barn and other buildings in good condition. 12-room house, needs painting. Prince includes 40 head of cattle, full line of equipment, unlimited milk contract. Present income about $ 1,000 per month. Priced to sell quickly with $15,000 down.

Call TED BOSMA at

John Voortman

Real Estate
580 UPPER JAMES ST.
HAMILTON, ONT.
Phone: FU 3-2157

door Mej. Tjits Veenstra

Na twaalf dagen vakantie heb ik mezelf maar genezen verklaard. Ik heb in Kandersteg in Berner Oberland ((Zwitserland) gezeten, of liever gelopen, want het was een wandelreis van onze onvolprezen N.C.R.V. Toen we er kwamen, lag alles onder de sneeuw en zat het dal vol mist, je kon geen berg zien. Onze leider had dan ook rimpels in het voorhoofd van de zorg, dat er niets van het wandelen terecht zou komen.

Maar zondagmorgen was de lucht strak blauw en scheen de zon en toen we uit de kerk kwamen, staken er overal gele paardebloemen boven de sneeuw uit. In de kerk werden twee kinderen gedoopt, de moeders waren in klederdracht: wijde rokken, zwart fluwelen blouses met een heuse rode geraniumbloem als corsage. Tot pinksterzondag is het weer mooi gebleven, 's nachts vroor het flink en overdag scheen de zon, het was er volop voorjaar, de bomen begonnen in blad te komen en 's avonds dekte ieder de planten in zijn tuintje toe om bevriezing te voorkomen. De wilde aardbeien bloeiden en de kleine blauwe gentianen, de grote gentianen nog niet. Toen we pinkstermaandagavond vertrokken, regende het dat het goot en werd er 's nachts sneeuw verwacht. We hebben het dus wel getroffen.

In ons eigen land is het eindelijk volop zomer. Er wordt voor vandaag een temperatuur van 28 graden in het binnenland verwacht, de rododendron bloeit uitbundig, de jasmijn begint, langs de spoordijken druipt de gele brem naar beneden.

Maar onze aardappelpositie is précair. In de grote steden Amsterdam, Rotterdam, Utrecht en Den Haag zijn de oude aardappelen op, zodat de problemen en protesten om de maximumprijs van 35 cent per kilo vanzelf zijn verstomd. De nieuwe aardappelen zijn nog niet klaar, behalve kleine partijtjes. Export is verboden. Import van nieuwe aardappelen uit het buitenland wordt beschermd, de invoerrechten zijn drastisch verlaagd. Eerst wilde er niets groeien door het koude voorjaar, nu wordt de groei geremd door gebrek aan water. Zo is er altijd wat. Maar u behoeft geen medelijden met ons te hebben, er is nog genoeg te eten. Macaroni, rijst, spaghetti, pannekoeken, peulvruchten en gort zijn ook heerlijk.

De kwestie Nieuw Guinea is nog steeds niet opgelost. In New York gelooft men nog altijd in 'n vreedzame oplossing, wij zijn te allen tijde bereid om de besprekingen te hervatten, maar president Soekarno heeft aan het begin van deze week verklaard, dat volgens hem geweld nog de enige weg is en Djakarta gereed is om de sprong te wagen en onze strijdkrachten in Nieuw Guinea te vernietigen. Toch schijnen er in Amerika achter gesloten deuren onderhandelingen te worden gehouden tussen Nederlanders en Indonesiërs.

Met de Indonesische para's in Nieuw Guinea gaat het niet zo best. In de nacht van woensdag op donderdag na Pinksteren heeft zich een groot aantal Indonesische parachutisten aan ons overgegeven en iedere dag worden er wel enkelen gevangen genomen. Er sneuvelen er ook vrij veel. De Papoea's zijn erg vijandig jegens hen.

Er zijn al drie Nederlandse militairen gesneuveld en enkelen gewond, ook is er een jongen uit Waalre met een jeep verongelukt. De militairen behoeven geen postzegels meer op hun brieven naar huis te plakken en wij mogen uit Nederland met het binnenlandse tarief volstaan. Pakjes beneden een waarde van 25 gulden zijn er vrij van invoerrechten. Overal in ons land worden acties georganiseerd om iets voor onze jongens te doen: lectuur, draagbare radio's platenspelers, enz. Ze hebben weinig ontspanning in het oerwoud.

Het Gereformeerde Jongeren Verbond (vroegere M.V. en J.V.) zal het volgend jaar 75 jaar bestaan. Alle bezoekers van de bondsdag van dit jaar hebben 'n enveloppe gekregen, waar op stond "Heb het hart eens". In die enveloppe zat een gulden. Het is de bedoeling dat ze iets met die gulden gaan doen, zodat het er het volgend jaar méér dan één zal zijn. Samen moeten al die enveloppen dan het jubileumcadeau voor de bond vormen. Het geld is bestemd voor het jeugdwerk in Roeanda (Afrika), waar de Geref. kerken pas een zendingstaak hebben aanvaard.

De "Jonge 18" (jonge mensen die zich achter het streven van de 18 Gereformeerde en Hervormde dominees die beide kerken willen verenigen hebben geschaard) hebben aan de jeugdbonden gevraagd, het volgend jaar één gemeenschappelijke bondsdag van de Gereformeerde en Hervormde jeugdbonden te houden.

De landbouwers uit het Land van Heusden en Alten kunnen eindelijk verlicht ademhalen. Daar is een grote brug over de Merwede gebouwd, enkel en alleen voor het snelverkeer en daarna is het grote gemeente-veer Gorkum-Sleeuwijk opgeheven. De dorsers konden nu niet meer uit Gorkum bij de boeren komen en de Zuidhollanders mochten met hun wagens vol bietenloof getrokken door tractoren niet over de brug rijden. Maar nu zijn de rijwielpaden geopend voor het langzame verkeer, er zijn al 38 vergunningen daarvoor afgegeven. Het voertuig mag niet langer dan 9 meter zijn, de asdruk niet zwaarder dan 2 ton, de maximum snelheid is 16 km per uur en men mag op de rijwielpaden niet stoppen.

Uit het buiten van prinses Wilhelmina te Den Haag was een kostbaar oud horloge van Prins Hendrik gestolen. Een paar dagen later kocht de zeventienjarige ambachtscholier Hans de Jong uit Rotterdam het van een jongen op straat in Scheveningen voor 1 gulden. Hij heeft het aan de politie geven.

Haarlem heeft eindelijk zijn Hildebrandt-monument (ter ere van de schrijver van de Camera Obscura);

(Vervolg op pag. 9)

Immanuel Chr. Ref. Church Hamilton behoeft voorziening in de Dienst des Woords (9.30 en 7.00 u.) op de Zondagen 15 Juli, 22 Juli en 29 Juli.

WELKE PREDIKANT STELT ZICH BESCHIKBAAR?

Contact C. Kuurstra, 917 Upper James Street, Hamilton, phone FU 5-2573.

EXPERIENCED LOOM FIXER WANTED

for Hattersley Standard Looms or British Northrop Worsted Looms

Apply to Box no. 1502, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont., stating age and experience.

BOEKEN VOOR DE VROUW

Man en Vrouw voor en in het huwelijk (Dr. Drogendijk)	$ 2.50
Hygiëne voor de Vrouw, Dr. Elsa de Pereira	$ 2.25
Wij verwachten ons kindje, D'Oliveira	$ 2.25
Moeder worden zonder vrees	$ 2.50
Onze Kleuters	$ 2.25
De Kenteringsjaren van de Vrouw	$ 2.25
De Overgangsjaren van de Vrouw	$ 2.50
Het Volkomen Huwelijk, Dr. Th. H. van der Velde	$ 5.95

VAN DELFT'S
Book and Gift Shop
1058 MAIN STREET WEST
HAMILTON, ONT . Tel. 8-1932

WEGENS STERFGEVAL TE KOOP

DAIRYFARM met Melkcontract, Holstein Vee en Machines

Gelegen aan goede verkeersweg, 5 mijlen van Niagara Falls

130 acres best land, verdeeld als volgt: 25 acres haver, 15 acres mais, 40 acres hooiland, 27 acres weide en ongeveer 17 acres bos, geschikt voor het weiden van jong vee. Het huis is voorzien van badkamer, heet en koud stromend water, goed furnace. 4 slaapkamers, keuken, eetkamer, huiskamer en kelder. Flinke barn met silo, graanopslagplaats, modern melkhuis met bulk-cooler, machineloods, varkensschuur en kippenschuur. 20 very good milking cows, 10 heifers (4 bred) and 1 calf.

Machinery: 2 Case tractors, 1 New Holland hay-baler, Manure spreader and loader, Hay-elevator, 2 Rubber-tired wagons, Silage blower, 1 3-furrow plough, 1 2-furrow plough, 1 disc, 1 4-section springtooth harrow, 1 7ft. Power mower, 1 Packer, 1 Sprayer, 1 Side-delivery rake and many small tools.

De melkcheque is $ 500.— tot $ 600.— per maand en kan worden opgevoerd.

Prijs $ 35.000.—. Downpayment $ 8.000.—. $ 27.000.— hypotheek beschikbaar à slechts 5%. Deze hypotheek kan worden terugbetaald met $ 200.— per maand, rente en aflossing inbegrepen.

De farm kan op elk gewenst ogenblik worden aanvaard.

K. KRAAY, Real Estate Broker
15 KING ST., ST. CATHARINES
Huis adres: 2 Juliana Crescent. Telefoon WE 4-1813.

GEVRAAGD VOOR DIRECT:

EEN BAKKER

in gemengd bedrijf. Liefst zelfstandig kunnende werken. Bij Dutch-Canadian Bake Shop, 450 Grand Ave. E., Chatham, Ont. Phone ELgin 2-0314.

Koopt bij de
ADVERTEERDERS IN
"CALVINIST-CONTACT"

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Edmonton-Ottewell, J. E. F. Dresselhuis te Belleville, Ont.

Tweetal

te Chilliwack en Agassiz, B.C., J. Wallace Postman te Haney, B.C. en Henry Bouma te Granum, Alta.

Bedankt

voor Aylmer, Ont., Rev. D. C. Los te Georgetown, Ont.

* * *

ORGANIZATION AND INSTITUTION OF A CHR. REF. CHURCH IN THE GRIMSBY-BEACH AREA

It was for a happy occasion when on the 11th of June, 1962 at 8 p.m., about 68 families and friends came together in the Grimsby Arene. A worship service was called together for those members of the St. Catharines and Fruitland Chr. Ref. Churches, who asked Classis Hamilton, by way of petition, for advice to be organized and instituted as a Church of our Lord Jesus Christ in the Grimsby-Beach area.

Rev. P. G. Schrotenboer from the St. Catharines Chr. Ref. Church took care of the worship service. Through his sermon we could clearly understand that church growth and extension is the work of the Holy Spirit through the grace and love of God. In line with the creation of God's Kingdom, going forward to the day of fulfillment. After this service the Rev. A. Rumph of the Fruitland Chr. Ref. Church explained the ways and rules for election of new office-bearers. Roll call was held and 66 attests were presented, after which the election took place. Four elders and two deacans were chosen and Rev. A. Rumph proceeded with the ordination of the office-bearers. Wtih thankful hearts the new congregation sang as closing song Praise God from Whom all blessings flow. To God be thanks, honour and glory. May God bless His people in this part of the Niagara Peninsula that they may be a blessing to others.

By order of the consistories, the clerk of the Fruitland Chr. Ref. Church.

ZONDAGSSCHOOL CONVENTIE

Men verzoekt ons het volgende mede te delen.

Voor de vijfde maal zal er in Ontario een Zondagschool Conventie gehouden worden, waartoe onderwijzers en evangelisatie-werkers worden uitgenodigd. Een dezer dagen zullen de registratie-formulieren worden verzonden aan alle S.S. Superintendents in de provincie.

Zoals gebruikelijk zal de conventie op een Woensdag worden gehouden, ditmaal op 1 Augustus a.s. Plaats van samenkomst is Springdale, Ont.

Aangezien dit het eerste lustrum is heeft men getracht het programma bijzonder aantrekkelijk te maken. In de morgenvergadering zal Dr. Joel H. Nederhood, de bekende associate minister van het Back to God-Hour, een lezing houden over de nadruk van de Godsopenbaring in de Zondagschoolvertelling. Dit onderwerp zal stellig velen interesseren.

Mrs. S. Terpstra van Listowel zal in de middag een korte causerie houden over het zingen in de Zondagschool, gevolgd door sectional meetings naar aanleiding van het referaat in de morgenvergadering.

In de mass meeting, die 's avonds gehouden wordt, zal Rev. A. De Jager van Toronto spreken.

Voor verdere inlichtingen kan men zich wenden tot de secretaresse van de provinciale organisatie, Mrs. B. Malda, R.R. 2, Wingham, Ont., of tot de penningmeester, Mr. H. VanderWindt, 115 Queen St. W., Brampton, Ont.

SINGING BR. COLUMBIA

On the evening of Thursday, June 7, 1962, the choirs of the Christian Reformed Churches of the lower mainland of British Columbia gave a combined program. It was held in the Vincent Massey High School auditorium in New Westminster.

There were nine choirs present including those from Abbotsford, Chilliwack, Haney, Ladner, Langley, New Westminster, Vancouver I, Surrey and one from Vancouver Bethel and Richmond combined. The program was opened with the singing of "O Canada" after which the chairman for the evening, Mr. Arthur Jongema, read a portion of Scripture and led in prayer. Each choir then sang two sacred numbers. It was interesting to compare the ability of the various choirs.

The highlight of the program was the combining of all the choirs into an approximately 275 voice mass choir. They sang two numbers, "Hallelujah, Praise Jehovah" and "A Mighty Fortress is Our God" led by Mr. A. Dyck of Abbotsford.

Rev. Gerrit Rientjes of Vancouver closed the program with prayer after which the audience sang "God Save the Queen".

The program was open to the public free of charge. There were about 800 people present including choir members. A collection of $140.00 was taken to cover the various expenses. The main purpose of the evening was one of witnessing for our Saviour. Plans are being made for a similar concert next year.

BEZOEK UIT NEDERLAND

Onder de velen, die deze zomer een bezoek aan Canada brengen, is iemand die voor velen van onze lezers een oude bekende is. Ds. J. D. Speelman, thans 82 jaar oud, heeft de reis gemaakt en logeert nu bij zijn zoon in Rexdale, Ont. Als Gereformeerd predikant heeft hij gestaan in Strobos-Gerberkloster, Sellingen, Nieuwveen-Nieuwkoop, Ten Post en Linschoten.

Ds. Speelman heeft zich in Nederland vele vrienden gemaakt, van wie hij nu een deel in Canada hoopt te ontmoeten. Helaas kon Mevrouw Speelman de reis niet meemaken.

Ons blad schaart zich gaarne bij de velen, die Ds. Speelman een gezegend verblijf en straks een behouden thuiskomst toewensen.

KERKELIJKE "STEUN"

Van een onzer lezers ontvingen wij een brief, waaruit wij het volgende overnemen:

"De reden waarom wij dit jaar ons abonnementsgeld niet hebben betaald is omdat wij dit jaar van enkele andere bladen lid zijn geworden, o.a. "Young Calvinist". Er werd in de kerk sterk op aangedrongen dat wij ook dit blad moesten ondersteunen. Zodoende hadden wij gedacht om dit jaar niet "Calvinist-Contact" te lezen, hoewel wij persoonlijk dit veel liever zouden doen."

Het staat er dus echt. Deze abonnee had veel liever ons blad blijven lezen, maar dank zij de kerkelijke "druk" is hij naar een ander blad overgegaan.

Het komt uiteraard wel meer voor, dat de financiën niet toelaten dat men alle bladen neemt. Het zou ons inziens toch veel gezonder zijn, indien iemand dan voor zichzelf zou uitmaken welk blad hij nemen zal. Geeft iemand dan de voorkeur aan een kerkelijk of semi-kerkelijk blad, dan zullen wij dat recht ten allen tijde ten volle respecteren. Maar het wordt anders, indien de kerk gaat aandringen op het lezen van een bepaald blad ook al vindt de lezer meer bevrediging in een ander blad. Een dergelijke kerkelijke "steun" maakt toch wel een enigszins vreemde indruk en doet aan kerkelijke "hiërarchie" denken, ook al zou het zo niet bedoeld zijn.

D. F.

VADERLIJKE HULP AAN DINERTAFEL.... In de Britse ambassade in Den Haag zijn het Koninklijk Paar en de Prinsessen Beatrix en Irene Donderdag 14 Juni eregasten geweest bij een diner dat de Britse ambassadeur Sir Andrew Noble en Lady Noble aanboden ter gelegenheid van het eeuwfeest van de Britse diplomatieke vertegenwoordiging in Nederland. Foto: Het was Prins Bernhard die vaderlijke uitkomst bracht toen Prinses Irene aan de dinertafel last kreeg met een onwillig horlogebandje. De bril van de Prins kwam erbij af.

A LETTER FROM HOLLAND

(Vervolg van pag. 8)

het werd onthuld door een achterkleindochter van de schrijver, mej. G. M. Beets te Amsterdam. In 1913 besloot men reeds een monument te stichten, er werd een prijsvraag uitgeschreven, hij werd gewonnen door de 33-jarige beeldhouwer J. Bronner. Het monument zou worden onthuld op de 100ste geboortedag van Nicolaas Beets, 13 september 1914. Na 49 jaar is het er dan ten slotte toch nog van gekomen, Bronner is ondertussen 82 jaar geworden. Het is een beeldengroep, met acht figuren uit de Camera Obscura geworden en het staat natuurlijk in de Haarlemmerhout.

De voorzitter van de fractie van de P.v.d.A. in de Tweede Kamer, mr. J. A. W. Burger trekt zich per 1 september terug uit het parlementaire leven. Zijn opvolger is prof. dr. ir. A. Vondeling, oud-minister van landbouw en 46 jaar oud.

Op 4 juni is een Duitse bakkersknecht, Alfred Krumwiede, op een colonne Nederlandse militairen (die daar zijn voor oefeningen) ingereden. Hij was aangeschoten, had jenever en bier gedronken, en reed 100 km per uur. Drie militairen werden gedood, vijf ernstig gewond en 10 licht gewond. Krumwiede is na verhoor weer vrij gelaten.

In Rotterdam heeft een enorme brand gewoed. Hij is vermoedelijk ontstaan in het vijftig meter lange dak van de verffabriek Chefaro. In de fabriek lag ruim 800 duizend kilo verf opgeslagen. Vijf brandweerlieden zijn er bijna bij omgekomen. Ze waren zo druk aan het spuiten op de rand van het glazen dak, dat ze niet merkten dat de verdieping onder hen al brandde. Ze konden nog juist via een ladderwagen wegkomen, een paar minuten later stortte het hele dak in en sprong de brand over op de chemische fabriek er naast. Zelfs het talud van de Keilehaven heeft nog even in brand gestaan.

Prinses Beatrix heeft in Dokkum het nieuwe Bonifaciusmonument onthuld. Het stelt de zendeling voor vlak voor zijn dood, hij weert de dodelijke slag af met zijn bijbel.

De actie "Doe wat terug" ter ere van het 75-jarig bestaan van het Leger des Heils heeft ruim 8 ton opgebracht. Het geld zal worden besteed voor de verbouw van het hoofdkwartier en voor andere projecten in ons land.

In de Gereformeerde Kerk van Rotterdam-Lombardijen wordt op 17 juni de nieuwe predikant ds. J. Niemantsverdriet per televisie bevestigd door de oud-hoofdvlootpredikant ds. J. H. Sillevis Smit. Deze gemeente heeft n.l. nog maar een noodkerk, die veel te klein is. In een zaal in een kleuterschool in de buurt zullen 200 kerkgangers de dienst op 8 televisietoestellen kunnen volgen.

Gedurende de pinksterdagen hebben ruim een half miljoen buitenlanders ons land bezocht. Op de grote autowegen heerst voor het eerst een maximum-snelheid, daardoor zijn er weinig ongelukken gebeurd. Toch zijn er nog 12 mensen door het verkeer of door verdrinking om het leven gekomen.

Per 1 september gaan de huren met 10 à 12% omhoog. De Kamer heeft de wet pas aangenomen. In verband hiermee gaan de lonen, de A.O.W. en alle andere sociale uitkeringen eveneens omhoog.

Tussen 1950 en 1955 zijn in ons land ongeveer 100 couveusebabytjes blind geworden doordat ze te veel zuurstof kregen toegediend, heeft een oogarts verklaard. Tegenwoordig wordt de toediening van zuurstof nauwkeurig gecontroleerd, zodat er geen gevaar voor blindheid meer bestaat.

Pas op voor Poison Ivy

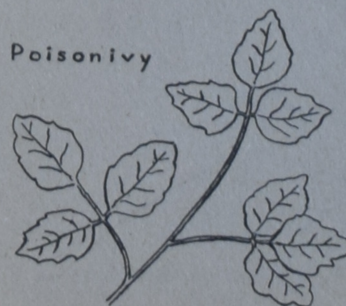
De zomermaanden brengen het gevaar van besmetting door poison ivy mee. Ieder jaar worden honderden in ziekenhuizen opgenomen, die in aanraking met deze plant zijn gekomen, en duizenden raadplegen de dokter. Indien het gezicht of de ogen ermee in aanraking zijn gekomen, wacht dan vooral niet de dokter te raadplegen.

Er is geen geneesmiddel voor poison ivy. Geef daarom geen geld uit voor wat als een geneesmiddel wordt aanbevolen. Wel zijn er vloeistoffen en zalven die de pijn of de jeuk verzachten.

De beste voorzorg is te weten wat poison ivy of de verwante poison oak is en deze te herkennen van andere planten. Beide zijn driebladige klimplanten. Op de grond zijn zij ongeveer een voet hoog, maar het komt meer voor dat zij tegen muren, hekken en bomen klimmen. Soms vermengen zij zich met honey suckle, morning glories en andere klimplanten.

Een ander familielid van de poison ivy is de zogenaamde poison sumac. Dit is een kleine struik met zeer kleine witte besjes. Het gevolg van alle drie is gelijk: zij veroorzaken een aanhoudende jeuk van blaren. Wanneer de uitslag zich over een groot gedeelte van het lichaam gaat verspreiden, is het een vrij ernstig geval.

De Health League van Canada adviseert om zodra men in aanraking met een der planten is gekomen, men zich dadelijk wast met veel water en veel zeep. Op deze wijze is het waarschijnlijk mogelijk om althans een deel van de poison ivy olie te verwijderen, alvorens deze de huid kan aantasten. In lichte gevallen is het waarschijnlijk voldoende om calomine of een andere verzachtende lotion te gebruiken.

Maak er een prettige trip van

Nu de vacanties weer in zicht komen, vestigt de Canadian Highway Safety Council de aandacht op haar slagzin "Slow Down and Live."

Blijf kalm en neem het gemakkelijk. Laat de gedurfde rijders hun gang gaan met hun gevaarlijk rijden. U komt misschien iets later aan dan zij maar U bent fit en koel, terwijl hun temperatuur hoog en hun zenuwen gespannen zijn.

Wanneer U een trip maakt, neem dan verschillende routes. Neem de highway heen en zijwegen terug. Neem Uw tijd om die zijwegen eens te onderzoeken. Er zijn soms zeer interessante dingen te zien op de zijwegen.

Wees niet bang voor hoofdwegen. Op het eerste gezicht lijken zij beangstigend, maar ontspan Uzelf. Wacht Uw beurt af om er op te komen, maar breng dan Uw wagen op dezelfde snelheid als de anderen. Indien U liever langzamer rijdt, blijf dan op de rechter weghelft. Geef steeds een signaal indien U van de ene weghelft naar de andere wilt en doe dit nooit plotseling. Maak Uw plan tevoren. Het verlaten van een vierbaanshighway is zoiets als het gaan door een draaideur, met dit verschil, dat indien U er niet tijdig af bent U misschien wel dertig mijl moet rijden voor zich de volgende gelegenheid voordoet.

Zorg voor Uzelf. Uw eigen leven en het leven van Uw medepassagiers zijn tot op zekere hoogte in Uw handen. Stop dikwijls, minstens iedere twee uur of na iedere honderd mijl. Neem koffie of thee of melk. De nacht is de gewone tijd voor een mens om te slapen. Rijd daarom overdag, stop vroegtijdig en neem een goede nachtrust.

Zorg ook voor Uw wagen. Geen enkele auto kan voor zichzelf zorgen. Dat moet U doen. Controleer daarom Uw lichten, claxon, glas, ruitenwissers, batterij, stuurinrichting regelmatig. Leer Uw wagen kennen, zodat U het merkt, indien er iets verkeerd is en laat het dadelijk herstellen.

Kerkelijke brief aan Nederland en Indonesie

Het breed moderamen van de algemene synode van de Evangelisch Christelijke Kerk in Nederlands Nieuw-Guinea heeft zich met de volgende brief gewend tot de regeringen van Nederland en de Republiek Indonesië:

Het breed moderamen van de algemene synode der Evangelisch Christelijke Kerk in West-Papoea, bijeengekomen in haar vergadering van 2 tot 5 april 1962 te Hollandia-Binnen, overweegt: dat het geschil tussen Indonesië en Nederland een steeds ernstiger karakter krijgt, doordat beide partijen zich toerusten tot een oplossing van dit geschil door middel van wapengeweld.

Wij zouden het ten zeerste betreuren wanneer de verhouding tussen de volkeren van Indonesië en van West-Papoea, evenals die tussen de volkeren van Indonesië en Nederland, nog meer vertroebeld zou worden, doordat wapengeweld gebruikt zou worden als een middel om het geschil tussen Indonesië en Nederland op te lossen.

Wij menen, dat de bewoners van West-Papoea geestelijk en lichamelijk ernstig geschaad zouden worden door het gebruik van wapenen op hun grondgebied. Wij hebben de overtuiging, dat het probleem rondom West-Papoea opgelost kon worden langs vreedzame weg, wanneer slechts beide partijen de mensenrechten van de bewoners van het omstreden gebied zouden willen eerbiedigen. Wij dringen er bij beide regeringen op aan om het geschil over West-Papoea op vreedzame wijze tot een oplossing te brengen, omdat wij ervan overtuigd zijn, dat de weg van het wapengeweld geen uiteindelijke en goede oplossing kan bieden.

Wij denken aan de hulp, geboden door de algemeen secretaris van de Verenigde Naties, de heer Oe Thant, en die van de Verenigde Staten van Amerika, waardoor geheime besprekingen zijn tot stand gekomen.

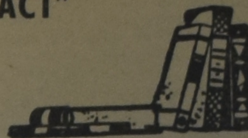
Wij bidden, dat deze besprekingen, die zijn afgebroken, voortgezet mogen worden, opdat naar een vreedzame oplossing gezocht worde, die de volkeren van West-Papoea, Indonesië en Nederland bewaren moge voor de oorlog en heilzaam moge zijn voor de bewoners van West-Papoea. Alleen langs deze weg kunnen vrede en goede verhoudingen tussen deze drie volkeren hersteld worden.

Namens het breed moderamen van de algemene synode der E.C.K.,

w.g. ds. F. J. S. Rumainum, praeses.

w.g. ds. G. A. Lanta, assessor.

"CALVINIST - CONTACT" PREMIE BOEKEN

Het kost U niets om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 4.00 opstuurt.

Onze nieuwe lijst

Voor 1 abonnee:

WONINGRUIL, door M. E. 't Hart.
HUMOR VAN DE BIJBEL, door Okke Jager.
DE BIJBEL ALS BOEK VAN SCHOONHEID, door Dr. B. Wielenga.
HERLEEFD VERLEDEN, door Prof. A. Sizoo.
JOHANNES CALVIJN INSTITUTIE.
DE APOCRIEFE BOEKEN, deel 2, 157 bladzijden.
HET CALVINISME (Stonelezingen), door Dr. A. Kuyper.
JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.
DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
LUTHERS WERKEN.
MENSEN RONDOM JEZUS, door Dr. J. H. Bavinck.
DE BRUG, door K. Norel.
HEL EN HEMEL VAN DACHAU, door Ds. J. Overduin.
HET EVANGELIE VAN THOMAS, door Dr. R. Schippers.
KAART VAN KERKELIJK NEDERLAND, door Dr. C. N. Impeta. (Beschrijving van verleden en heden der Remonstrantse Broederschap.)
DE LEVENSROMAN VAN JOHANNES POST, door Anne de Vries.
OOK U SPREEKT GRIEKS EN LATIJN, door Prof. Dr. A. Sizoo. (Hoe Griekse en Latijnse woorden in de Nederlandse taal zijn opgenomen.)
DE JEHOVA'S GETUIGEN EN DE BIJBEL, door Ds. H. J. Spier.
VAKBEWEGING EN MAATSCHAPPIJ, door Dr. W. Albeda.
SINNE- EN MINNEBEELDEN, door Jacob Cats.
UIT CATACOMBEN EN WOESTIJNZAND, door Dr. H. Mulder. (Levenstekenen van de eerste Christenen.)
KLIMATOLOGISCH, door G. Th. Rothuizen. (Een verzameling gedichten naar thema.)
BILDERDIJK, door Martien J. G. De Jong en Wim Zaal. (In kort bestek. Een levens- en persoonlijkheidsbeeld van een der grootste figuren uit onze historie.)
DE WELEERWAARDE HEER, door Ds. M. E. Voila. (Belevenissen van een dominee.)

Voor 2 abonnees:

A PREY TO SATAN, door C. Sluys.
IN THE MIRROR, door Prof. J. H. Kromminga.
LANDVERHUIZERS (trilogie in één band), door P. J. Risseeuw.
GEERT DAMMERS (trilogie in één band), door Aart Romijn.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:
Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

Post-adres ....

....

OUD ADRES: ....